

שיחות קודש

שיעורים בספה"ק 'מאור עינים'
שנמסרו ע"י ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בהעלותך – תשפ"א

©

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור
בכתב מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

פֶּבּוֹן

נתגבות החסידות

ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור

על ידי הרב יצחק טווערסקי
שליט"א

ז..... פרשת בהעלותך

ז..... שיעור א'

ז..... מהו להגיד שבחו של אהרן.....

ז..... כל מושג מגיע מאינו מושג.....

ז..... כשאני מדבר עם השני אני מדבר עם הנשמה שלו.....

ז..... עשיות מצות זה לא טכני אלא להגיע לדביקות בהקב"ה.....

ח..... אדם שמבזה חבירו גורם לו מיתה פנימית.....

ח..... אהרן עשה מצות עם פנימיות ולא רק חיצונית.....

ח..... צריכים רצון טוב לעשות את המצוה.....

ח..... השכר של המצוה הוא זה שנהיו דביקים עם הקב"ה.....

ח..... מחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש.....

ח..... אדם שמחפש במצוה חיצונית צריך לעשות את כל המצות.....

ט..... בכל מצב צריכים לראות שיהיה לשם שמים.....

ט..... אדם שחי עם הקב"ה אין לך שכר גדול מזה.....

ט..... מעשי הרשעים הם בלי חיות.....

ט..... אדם שחושב שהשיג את המצוה עוד לא עשה כלום.....

ט..... דווקא על ידי החיסרון אני מגלה את הקב"ה בכל מקום ודבר.....

י..... ככל שאדם חי שמצד עצמו אין לו כלום הוא חי יותר את החסד של הקב"ה.....

י..... יהודי יכול לגלות את הקב"ה אפילו בנסתר.....

י..... אפילו דברים שמסתדרים לך צריכים לדעת שזה מגיע מאת הקב"ה.....

י..... סיפור עם הרה"ק מקארלין זי"ע.....

יא..... אדם שחי שהמושג מגיע מאינו מושג חוסך לו חרדות.....

יא..... עבודת האדם הוא להעלות את המושג לאינו מושג.....

יא..... אדם צריך לדעת שהממלא מגיע מהסובב.....

יא..... אדם צריך לדעת שבכל נגלה יש נסתר בתוכו.....

יב..... שיעור ב'

יב..... בכל דבר יש נגלה ונסתר.....

יב..... יהודי יש לו כוח לראות בתוך הנסתר את הקב"ה.....

יב..... אדם שחי עם הקב"ה מתעלה בעצמו.....

יב..... גוי אין לו ראייה שכלית ואמונה.....

יב..... בכל דבר צריכים לייחד קוב"ה ושכינתיה.....

יג..... יהודי צריך לחיות בכל דרכיך דעהו.....

יג..... התפילה הוא לא חיצונית בתפילה יש פנימיות.....

יג..... צריך לראות בכל דבר השגחה פרטית.....

- אי אפשר לדון אף אחד כי אפשר להגיע לשם..... יג
- כשאני מדבר עם השני אני מדבר עם הנשמה שלו..... יג
- כל פעם שאני מבייש את השני אני לוקח ממנו את הנשמה שלו..... יד
- כשאתה פוגם בשני אתה פוגם בנשמה שלו..... יד
- אם יש אצלנו מחלוקת הכבוד הולך לגויים..... יד
- כשאתה מזלזל בשני אתה פוגם בכבוד שלו..... יד
- למים צריכים להתכופף ולמראה לא צריכים..... טו
- מה שלא זוכר זה שכינה מדברת מתוך גרונו..... טו
- כי הוא יתברך נשמה לנשמה..... טו
- גם בתורה יש גוף ונשמה..... טו
- כשאדם לומד תורה הוא מתדבק בהקב"ה..... טו
- מה שהאדם חי עם הקב"ה הוא הרבה יותר מכסף וזהב..... טז
- כשאנחנו עוסקים בתורה הקב"ה מביא ברכה..... טז
- שיעור ג'**..... יז
- התורה הוא נמשל להגיע למשל שזה הקב"ה..... יז
- כשאני מדבר עם השני הנפש מדבר עם הנפש..... יז
- כשאדם לומד הוא מדבר עם הקב"ה בעצמו..... יז
- להגיע לדעת תורה צריכים להתחבר לתורה ולפנימיותו..... יז
- על ידי שאדם חי את הסכנה הוא מגיע לדעת תורה..... יז
- אדם שהוא בעל גאוה לא יכול להגיע לחיות את הסכנה שלו..... יח
- אדם שלומד תורה בגוף הוא מסוכן מאוד..... יח
- אדם שלומד להגיע לפנימיות התורה מגיע ג"כ לעצות מהתורה..... יח
- כשמדברים אחד עם השני לא מסתכלים על הגוף אלא על הנשמה..... יח
- אדם שחי נשמה אי אפשר לעבוד עליך..... יח
- כשאני שותק אני ניצחתי וכשאני עונה הוא ניצח אותי..... יט
- כשמדברים נשמה השני מקשיב לך..... יט
- הקב"ה הוא נסתר שהתלבש בתוך הנגלה..... יט
- כשנוגעים בגוף מרגישים גוף..... יט
- צריכים ללמוד בקול ואז מגרשים את הדמיונות..... יט
- קודם חייב להיות שלא לשמה ואז מגיעים ללשמה..... כ
- משה רבינו אמר שהוא לא יכול להוציא אותם ממצרים נפשית..... כ
- אדם שנמצא במצוקה חסר לו מוחין..... כ
- כדי להשפיע על השני אני צריך להיות במוחין..... כ
- תפסיק ללמוד ותתחיל להגיד תהילים..... כא

- קב"ה אמר למשה רבינו שאתה כן מדבר פנימיות..... כא
- כשהקליפה רואה את סופו הוא מתחיל להשתולל..... כא
- העיקר הוא לייחד הגוף עם הנשמה..... כא
- אדם בלי דעת חי גוף ולא נשמה..... כא
- כל אחד יש לו כוח להגיע לפנימיות הדבר..... כב
- הפחד הוא לא מהמציאות אלא מהדמיון שאני חושב כל הזמן..... כב
- להשאיר קשיא על הלימוד שלומדים באותו יום..... כב
- שיעור ד'**..... כג
- צריכים להחזיר את הנשימות להקב"ה..... כג
- משה רבינו לא היה לוקח שום דבר לעצמו..... כג
- כשהקב"ה לוקח לך הוא רוצה בעצם לתת לך יותר..... כג
- בכל ניסיון הקב"ה מנסה את הנאמנות שלנו..... כג
- הקב"ה רצה לבדוק את הנאמנות של משה רבינו..... כג
- היום המקסימום הוא להגיע לאחורי ואת פני לא יראו..... כד
- התשוקה שלנו הוא להגיע לראות את המלך בעצמו..... כד
- אבל את הקב"ה בעצמו אי אפשר לראות..... כד
- צריכים לשכוח את התורה ורק אז אפשר לזכות להגיע לזה..... כד
- בחינת פנים בפנים יהיה לעתיד לבוא..... כה
- קושית עבודת ישראל על האר"י הק'..... כה
- הקב"ה רוצה מאתנו עבודה שזה איתערותא דלתתא..... כה
- כפה עליהם הר כגיגית נקרא שהקב"ה חיבק אותנו..... כה
- במדבר היה בחינת פנים באחור..... כה
- במדבר בני ישראל לא עשו שום עבודה כלל..... כה
- עבודה שלנו היום הוא הרבה יותר מזמן המדבר..... כו
- תענוג תמידי אינו תענוג הוא גם אצל הקב"ה..... כו
- יש עומק השגה שזה יהיה לעתיד לבוא..... כו
- עבודת האדם הוא לחבר את הפנימי דחיצוני לפנימי דפנימי..... כו
- בכל מצוה אדם צריך לתת חשיבה..... כו
- לשבת ולדבר עם השני זה לא אחדות אלא יושבים בפרוד..... כז
- הסבלנות להקשיב בזה מגיעים לפנימיות..... כז
- כשעושים את הנגלה צריכים לחשוב על הנסתר..... כז
- שיעור ה'**..... כח
- עבודת האדם הוא לחבר בין הנגלה לנסתר..... כח
- להיות בנסתר בלי נגלה זה כלום..... כח

- העיקר במצוה הוא להגיע לדביקות שנמצא בתוכו..... כח
- כל מצוה יש בתוכו חיצוני ופנימי..... כח
- קודם צריכים לדעת שיש שכונתיה ואח"כ מגיעים לקוב"ה..... כח
- אדם שלא מרגיש את היצר כנראה שהוא כבר אצלו..... כט
- אדם צריך לעשות חשבון הנפש לפני שמגיע לכישלונות..... כט
- הכישלון מגיע כי הקב"ה רוצה לראות את הנאמנות שלך..... כט
- העיקר הוא לייחד הגוף עם הנשמה..... כט
- דברים שווי ערך מסתירים מכולם..... כט
- אדם חושב שאין יותר טוב מעונות..... ל
- אדם שחי עם הקב"ה תמיד גם בעת ניסיון יהיה אתו..... ל
- דברי המדרש שאצלך אני סועד היום..... ל
- הקב"ה רוצה את האדם כמו שהוא..... ל
- הסבל קשה אבל כדאי..... ל
- לפני כל לידה יש יסורים רק צריכים להתפלל שיהיה לידה קלה..... לא
- אפילו שזה הולך הפוך גם שם הקב"ה נמצא..... לא
- אדם שחושב על הקב"ה מעלה את עצמו..... לא
- הסבל בא כדי לבנות את האדם ולא לשבור אותו..... לא
- רק יהודי יש לו כוח לראות בכל דבר את הקב"ה..... לא
- אדם צריך לדעת שהוא בעצם שלא לשמה..... לב
- אדם צריך לדעת שהוא רק נשפע ולא משפיע..... לב
- מה שמקבלים מהנשמה הוא עם אמונה..... לב
- העיקר כוונה אפילו קלושה וכל דהי..... לב
- אין מאה אחוז בעולם..... לג
- העיקר להחזיק את הקשר ולא להרפות..... לג
- אנשים חושבים שהעולם עומד עליהם..... לג
- לא לחפש תוצאות אלא את הקשר להקב"ה..... לג

פרשת בהעלותך

שיעור א'

יום א' יב' סיון

מחו להגיד שבחו של אהרן

איתא במאור עינים (ד"ה וידבר ד') וידבר ד' אל משה לאמר וגו', בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות ויעש כן אהרן וגו'. פירוש רש"י: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. לכאורה מה היה הוא אמינא שאהרן כן ישנה מממה שהקב"ה אומר לו שצריכים לומר להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

כל מושג מגיע מאינו מושג

אלא המאור עינים ידבר כאן על הענין של מושג ואינו מושג, כל מושג מגיע מאינו מושג, ברגע שאני יודע שאני לא יכול להשיג זאת בזאת אני מקשר כל דבר להקב"ה, וכן בתורה כידוע שהרה"ק מזידיטשוב זי"ע היה לומד בחברותא עם הרה"ק האמרי יוסף זי"ע ולא היו גומרים ללמוד עד שנשאר באיזה קושיא על הגמרא, כי ככה הגיעו לדעת שלא יודעים, וכן במצוות אדם שמרגיש שעשה מצוה אומר הרה"ק רבי מענדעלע מרימנוב זי"ע עוד לא התחיל לעשות את המצוה, כל מצוה יש בו חלק הנגלה שאתה משיג ויש חלק הנסתר שאתה לא משיג אותה כלל וזה רק אמונה, וברגע שאדם חי שעוד לא עשה שום דבר אז אולי התחיל לעשות המצוה.

כשאני מדבר עם השני אני מדבר עם הנשמה שלי

וכן כל אדם שאני פוגש ואני מדבר אתו אני צריך לדעת שלא אני מדבר אלא הנשמה שלי מדברת ממני, וכן אני לא מדבר לשני ישירות אלא לנשמה שלו, דהיינו הפנימיות שלי מדבר עם הפנימיות שלו, וזה בחלק של עשה טוב, אבל בחלק של סור מרע אדם שעושה מצוה בלי כוונה זה כגוף בלי נשמה, כל מצוה שאדם עושה אם אתה רוצה שזה יביא לך חיות ושזה לא יהיה טכני לבד אתה חייב לעשותו במחשבה, דהיינו לעשות הכנה למצוה ובלי זה המצוה יהיה טכני בלבד, וגם כשאתה מגיע לעשות את המצוה בפועל אתה צריך לדעת שהקב"ה נותן לך לעשותו וזה לא אתה בכלל.

עשיות מצות זה לא טכני אלא להגיע לדביקות בהקב"ה

היוצא לנו שלעשות מצוה זה לא רק טכני בלבד אלא צריכים להגיע על ידם לדביקות בהקב"ה, כי תרי"ג מצות הם תרי"ג עיטין שהם עצות להגיע לדביקות בהקב"ה, ולהגיע לזה הוא על ידי שאדם חי שהמושג של המצוה מגיע מאינו מושג, וכן בלימוד התורה שלא לשמה זה מושג ולשמה זה אינו מושג, אדם שלומד בלי להגיע להקב"ה זה או חברותא או מיתותא, אדם שמתחבר לפנימיות של התורה זה חברותא וזה חי, אבל אדם שלא מתחבר לפנימיות של התורה זה מיתותא וזה מת.

אדם שמבזה חברו גורם לו מיתה פנימית

וכן בחבר אם אתה לא מתחבר לחברים זה נקרא שאתה לא חי את עצמך, אדם שמבזה את המצווה זה לא רק המצוות אלא גם מבזה את החיות של המצוה, וכן אחד שמבזה תורה מבזה את הקב"ה ולא רק את התורה, וכן בחבר כתוב בגמרא שוחט משום מאי מחייב משום צובע, ובסוף כתוב משום שנוטל את נפשו, וברגע שאני מבזה את השני מיד הוא מחליף צבעים ונהיה לבן שזה מיתה ואז לא רק שאתה גורם לו מיתה חיצונית אלא גם מיתה פנימית.

אחרן עשה מצות עם פנימיות ולא רק חיצונית

וזה להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, דהיינו שעשה מצוה לא רק חיצונית אלא גם בפנימיות, וכל פעם לפני המצוה עשה הפנמה וחשב איפה אני ואיפה המצווה, דהיינו בכל דבר צריכים לדעת אדמך אכנך ולא ידעתיך הנך אחד בכל הדמיונות, דהיינו בסופו של דבר אני צריך להגיע למסקנא שזה דמיון ואינו מושג והמחשבה הזאת אומר הבעל התניא הוא אמת לאמיתו, היות שיהודי הוא חלק אלוקי ממעל ממש א"כ אפילו שזה רק בדמיונות הוא אמת לאמיתו, וזה שהוא לא יכול להשיגו כי הוא גוף ואינו משיגי הגוף.

צריכים רצון טוב לעשות את המצוה

אמרו רבותינו ז"ל שכר מצוה – מצוה. ובפשטות ביארו הרע"ב: שמן השמים מסייעין ומזמינים ביד מי שעשה מצוה אחת, שיעשה אחרת כדי לתת לו שכר על שתיהן. וברגע שהמצוה לא מביא לו מצוה אחרת אומר השפ"א שהסיבה הוא כי הוא לא רצה לעשות את המצוה ולא שהוא לא יכול, או שעשה את המצוה בקרירות, אבל ברגע שאדם עושה את המצוה כמו שצריך להיות כמו שעזר לך עד עכשיו כן יעזור לך הלאה לעוד מצות, א"כ דבר ראשון צריכים את הרצון בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו.

השכר של המצוה הוא זה שנהיו דביקים עם הקב"ה

ובאופן פנימי יותר מסביר המאור עינים: **רצה לומר, שהשי"ת נתן לנו המצות, כדי להיזבק על ידיהם בהשי"ת.** וזהו שכר מצוה, הוא מצוה, לשון צוותא, דהיינו, שנזבק על ידו בהשי"ת, ואין לך שכר גדול מזה. השכר של המצוה הוא זה עצמו שאדם נהיה אחד עם הקב"ה.

מחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש

כבר הזכרנו כמה פעמים התולדות שאומר שיש מחלוקת בין רבי יוחנן לריש לקיש, אם אדם עשה מצוה אחת בלבד ועם זה יעלה למעלה האם יקבל גן עדן או לא, רבי יוחנן אומר אפילו בשביל מצוה אחת יקבל הכל, לעומת זאת ריש לקיש סובר אפילו שיהיה לו תרי"ב מצות ויחסר לו מצוה אחת יצטרך להתגלגל עוד פעם עד שיעשה וישלים זאת המצוה. לכאורה איך יכול להיות כזה מחלוקת קיצוני מאוד.

אדם שמחפש במצוה חיצונית צריך לעשות את כל המצות

אלא אלו ואלו דברי אלוקים חיים, רק תלוי מה אתה מחפש במצוה, אם אתה מחפש במצוה רק לצאת ידי חובתו ולקבל וי וללכת הלאה ולעשות טכני לבד בלי להגיע לפנימיות של

המצוה, אז אם חסר לו מצוה אחת חסר לו בשלימות של הדבר, כי יש תרי"ג מצות שהם נגד רמ"ח איברים ושס"ה גידים, וברגע שאדם חי עם הפנימיות של המצוה אז אפילו שעשה מצוה אחת כאילו שעשה הכל, כי אצל הקב"ה אין תרי"ג אלא אחד בלבד, וכמו שאיתא בזה"ק אדם שעושה מצוה אחת כאילו קיים את כל התרי"ג מצות.

בכל מצב צריכים לראות שיהיה לשם שמים

שמעתי ווארט אומרים בשבע ברכות יוצר האדם, לכאורה הלא נמנו וגמרנו שטוב שלא נברא משנברא א"כ איך אפשר לברך יוצר האדם, אלא זה נכון עד הבעש"ט ומאז יסד הענין של בכל דרכיך דעהו ומאז יפשפש במעשיו וימשמש במעשיו וברגע שאדם שומע בכל דבר שהכל ברא לכבודו שזה הברכה הראשונה אז אפשר לומר יוצר האדם, כי לא רק בעת עשיית מצוה אלא בכל הזדמנות שיש לנו בכל מחשבה דיבור ומעשה בכל אירוע מציאות אני הופך אותו לסיבה בזה אתה מקיים שכל מעשיך יהיה לשם שמים.

אדם שחי עם הקב"ה אין לך שכר גדול מזה

שהשי"ת נתן לנו המצות, רק השאלה מה אנחנו עושים במצות או טכני בלבד, או כדי להידבק על ידיהם בהשי"ת. וברגע שאדם מגיע להיות אחד עם הקב"ה ממילא אין לך שכר גדול מזה. ובפרשת (וירא) כתב: שהוא הדביקות האלוקי והתענוג הרוחני שבעשיית המצוה שהיא בחינת קבלת פני השכינה, כי לולא זאת נקרא מצוה בריקניא שהוא בלי חיות ונשמה ואינו רק גוף המצוה כנודע, ואינו נקרא מצוה רק על ידי התשוקה והדביקות חלק האלוקי השוכן בתוכו אל השורש ב"ה עם כל חלקי ישראל.

מעשי הרשעים הם בלי חיות

שזה אומר לבטל את המושג לאינו מושג, ואז לא רק שאתה מחבר את עצמך להקב"ה אלא אתה מתחבר עם כל חלקי התורה ועם כל חלקי ישראל, שבלעדי זאת הוא בלי חיות. ולכך נקראים הרשעים בחייהם מתים – על שם שמעשיהם בלי חיות. צדיק נקרא אחד שמקשר כל דבר להקב"ה ורשע נקרא שאתה לא מחבר כל דבר להקב"ה, ועבודה זאת נקרא ובו תדבק לקשר כל דבר מה שאתה עושה להקב"ה ולשורש של כל דבר.

אדם שחושב שהשיג את המצוה עוד לא עשה כלום

והנה מצוה הוא אותיות השם הוי"ה ב"ה. כי השני אותיות ראשונות שהם מ"צ, הם בא"ת ב"ש, אותיות י-ה. דהיינו ו-ה זה גלוי וי-ה זה נסתר, מ"צ בא"ת ב"ש זה י-ה. ולהבין זה, למה החצי הראשון של השם, הוא נסתר באותיות א"ת ב"ש. אלא שיש חלק שזה מושג ויש חלק שזה אינו מושג ועל זה צריכים אמונה וזה אותיות מ"צ, כי העיקר הוא לדעת שכמה שאתה יודע צריכים לדעת שלא יודעים, כי תכלית הידיעה הוא לדעת שאינו יודע, וברגע שאדם חי ככה אז הוא מחובר למצוה, אבל אדם שחושב שכבר השיג כל דבר אז לא התחיל כלל לעשות את המצוה.

דווקא על ידי החיסרון אני מגלה את הקב"ה בכל מקום ודבר

ואיך אני מגיע להכרה הזאת לדעת שיש אינו מושג, אומר ר' אשר דווקא מהחיסרון שלי ומעוד כמה מקרים שאני לא יודע בזה אני מגלה אפילו מה שאני כן יודע שזה מאת הקב"ה

וזה לא קשור אלי כלל. ואז אדם מגיע להכרה שאף מיעט נקודות אמונתו בו יתברך הוא ג"כ מאתו יתברך.

ככל שאדם חי שמעזר עצמו אין לו כלום הוא חי יותר את החסד של הקב"ה

הענין הוא, שהשי"ת הוא סתים וגליא, בכל דבר יש חלק נגלה וחלק נסתר, הנגלה אפשר להשיג והנסתר אי אפשר להשיגו כלל, נגלה מצד פעולותיו, דהיינו, הניסים והנפלאות שעשה לנו, ועושה עמנו בכל עת ורגע. מודה אני לפניך שהחזרתי בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך, בלילה אדם יודע שהוא חצי מת ואז בבוקר הוא יכול להגיד שאם יפתח אחד מהם או יסתם אחד מהם אי אפשר להתקיים ולעמוד לפניך אפילו שעה אחת, ואז אפשר לגמור בברוך אתה ד' רופא כל בשר ומפליא לעשות. ואפשר לומר מלביש ערומים זוקף כפופים, ככל שאדם חי שהוא מצד עצמו ערומים זוקף כפופים אז הוא רואה יותר את החסד בכל דבר, ר' אשר אם יש כאן מישהו תקרא לו הקב"ה.

יהודי יכול לגלות את הקב"ה אפילו בנסתר

דהיינו הקב"ה בעצמו אי אפשר להשיגו אבל אני יכול להכיר אותו לפי המעשים שלו וישוודך לפי מעשיך, אבל את הקב"ה בעצמו אי אפשר להשיגו כי הוא אין סוף והוא בלתי מוגבל ובלתי בעל תכלית, והנברא הוא בעל גבול ותכלית, וא"א למחשבה מוגבלת להיות לה תפיסה להשיג מהותו, כמ"ש בזוהר לית מחשבה תפיסא בך כלל, עד שכל המלאכים ושרפים וחיות הקודש שואלים איה מקום כבודו. אבל בני ישראל הם יכולים הוא יכול להגיד ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוויני לו ויושיעני, וברגע שיהודי מגלה אותו בנסתר הוא מגיע למקום הרבה יותר גבוה ממלאך, אבל להגיע להקב"ה בעצמו אי אפשר כי הוא אינו גוף ולא משיגי הגוף.

אפילו דברים שמסתדרים לך צריכים לדעת שזה מגיע מאת הקב"ה

היוצא לנו בכל דבר שהקב"ה ברא בעולם יש בו חלק שאפשר לראות אותו ויש בו חלק שאי אפשר לראותו כלל, ואת הקב"ה אפשר לראות דרך הניסים והנפלאות, וזה פלא כי אדם לא מבין מה יש מאחורי זה, ואפילו מה שאתה כן מבין אתה צריך לחיות שאתה לא מבין שום דבר, וכמו שאמר הנועם אלימלך זי"ע על הפסוק ובני ישראל הלכו ביבשה כבתוך הים, שבני ישראל חיו ביבשה עם אותו הרגשה כבתוך הים, כמו בים אז ידעו כולם שחייבים עזר אלוהי כי כל שניה הים יכול לטבוע אותי ואני לא יודע בדרך הטבע איך אני יוצא מכאן חי, אותו דבר ביבשה שזה כן מסתדר לך ואתה מתרגל לזה צריכים לדעת שגם המושג מגיע מאינינו מושג, ואדם שחי ככה מקיים בכל דרכיך דעהו.

סיפור עם הרה"ק מקארלין זי"ע

מסופר שהיה אחד שביקש מהרה"ק מקארלין זי"ע שיבטיח לו שמחר הוא מגיע לביקור בביתו. אמר לו הרה"ק הנ"ל הרי בלילה אני הולך לישון ומחזיר את הנשמה להקב"ה ומי אמר לך שאני קם מחר, ואפילו שכן צריכים קודם להתפלל ואומרים קריאת שמע שזה מסירות נפש ואח"כ מתפללים תפילת שמונה עשרה ונפילת אפיים ויש כ"כ הרבה דברים עד מחר באמצע היום ואיך אתה רוצה שאני יבטיח לך שאני מגיע מחר לביקור בביתך.

אדם שחי שהמושג מגיע מאינו מושג חוסך לו חרדות

דהיינו ברגע שאדם חי שהמושג מגיע מאינו מושג זה חוסך לך הרבה חרדות, חרדות מגיע לאדם כי יש לו לא נודע לפניו, אבל אדם צריך לדעת שמאחורי כל לא נודע נמצא הכוח הכי גדול שיש, אשרי אדם עוז לו בדך ושם נמצא הכוח והחיות של כל מושג, ואז שום לא נודע לא יביא לך חרדות ולא ינתק אותך מהמציאות כלל, וככל שאדם חי שכל דבר זה בעצם לא נודע אז ככל שיש לו לא נודע יותר הוא מגלה את הקב"ה הרבה יותר, בהתחלה זה מביא לו חרדה אבל אח"כ הרגל נעשה טבע.

עבודת האדם הוא להעלות את המושג לאינו מושג

ר' אשר היה אומר אתם נופלים ואני נופל, ההבדל הוא, אני תופס שבעצם לא מענישים אף אחד והקב"ה רוצה רק למנף אותך, ומה שהיה לך מקודם אינו מושג נהיה לך מושג, אבל האמת שצריכים להעלות את המושג הזה לאינו מושג וכן הלאה שזה המתקת דינים בשורשם.

אדם צריך לדעת שהממלא מגיע מהסובב

ונסתר מצד מהותו. והנה, בהנגלה יש גם כן הנסתר. דהיינו, מהותו יתברך, שהוא החיות של הנגלה. דהיינו גם בנגלה יש בתוכו נסתר. אתה צריך לחיות בתוך העולם ולדעת שהחיות מגיע מחוץ לעולם, יש ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, הממלא מגיע מהסובב, אדם צריך לדעת שהגשמי יש בתוכו ממלא ובתוך הממלא יש סובב, ואדם צריך לדעת שכולם זה הקב"ה ואז אדם חי אחד עם הקב"ה.

אדם צריך לדעת שבכל נגלה יש נסתר בתוכו

וכתיב הנסתרות לד' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת. הנסתרות רק הקב"ה בעצמו יודע, והנגלה הקב"ה לא נתן אותו בשביל שזה יישאר נסתר אלא שזה ילך הלאה לנבראים עד עולם. אבל התורה מסיים לעשות את כל דבר התורה, לכאורה היה לו לומר לעשות את דברי ומהו הלשון כל? אלא כל תורה שהקב"ה נתן לנו הוא כדי לדעת שבכל נגלה יש בתוכו נסתר.

שיעור ב'

יום ב' יג' סיון

בכל דבר יש נגלה ונסתר

איתא במאור עינים (המשך ד"ה וידבר ד'). **וכתיב הנסתרות לד' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת.** בכל דבר יש נגלה ונסתר, עבודה שלנו הוא החיבור בין הנגלה לנסתר. הנגלה הוא שכונה שנמצא בתוך החיצוניות והנסתר הוא קוב"ה, ואדם נמצא באמצע והוא צריך לחבר בין הנגלה לנסתר לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה, עבודה שלנו הוא להתחבר לפנימיות של כל דבר, אם זה מצות אם זה תורה וכן בכל דבר שיש בעולם עצם ההסתכלות וראיה שלך זה עושה את החיבור לפנימיות.

יהודי יש לו כוח לראות בתוך הנסתר את הקב"ה

והכוח שלנו הוא אמונה מה שאין למלאך כזה כוח גדול לראות בנסתר את הפנימיות ואת החיות, מלאך אומר איה מקום כבודו, לאדם יש כוח של ראייה שכלית עיונית לראות בכל דבר שיש משהו שמחיה אותו, מבשרי אחזה אלוקי, ועיי שאדם חי עם אפסיות שלו וחסר אונים שלו מגלה שיש כאן חיות בעולם שזה ממלא כל עלמין, הקב"ה מביא לך חיות בתוך העולם אבל אדם יש לו ברירה או לקחת את זה ולגשם אותו עוד יותר או להעלות אותו להקב"ה, או שאתה מושך אותו כלפי מטה ואז אתה מתנתק מהקב"ה או שאתה מעלה זאת להקב"ה בחזרה.

אדם שחי עם הקב"ה מתעלה בעצמו

ואז גם אדם בעצמו מתעלה, כי החומרי שלך נהיה רוחני, אדם בעצמו יש לו גשמיות שזה הגוף ויש לו רוחניות שזה הנשמה, גם מצוה החפץ של המצוה הוא גשמי והפנימיות של המצוה הוא רוחני, וברגע שאדם חי ככה הוא מחבר את הפנימיות של המצוה שזה שכינתיה להקב"ה שזה מעל זה, ואדם עושה זאת בעצמו ואז הוא מזכך בזאת את החיצוניות שלו וזה מתגלה החוצה, וזה הכוח של יהודי בעולם.

גוי אין לו ראייה שכלית ואמונה

ההבדל בין גוי ליהודי הוא, גוי אין לו ראייה שכלית ואין לו אמונה, וגוי שרוצה להתאחד עם קונו הוא צריך לצאת למדבריות ושם לחשוב על השמש ועל הירח ועל הפרחים, יהודי יכול להיות עם הקב"ה גם בטשולנט ובעת אכילת קוגעל, דהיינו ברגע שאדם אומר לכבוד שבת קודש כל אחד בדרגה שלו מאחד בזה את החיות שיש בתוך הדומם צומח חי ומדבר ולא משנה איזה נברא שהקב"ה ברא בעולם מתאחדים עם הקב"ה בעצמו.

בכל דבר צריכים לייחד קוב"ה ושכינתיה

וזה הנסתרות לד' אלוקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם, בכל דבר יש נסתר ונגלה, יהודי יש לו כוח בכל נסתר לחבר שם ולמצוא שם את הקב"ה המחיה כל דבר, ולא משנה במה הוא מתעסק או שזה במשא ומתן או בצרכים שלו בכל פעולה שרק עושה ברגע שהוא מוצא שם

את הפנימיות בזה הוא מייחד קוב"ה ושכינתיה, וגם אדם בעצמו מתעלה בזה שהוא עושה יחוד.

יהודי צריך לחיות בכל דרכיך דעהו

לדוגמא אדם שיודע איך לעשות כסף ויש לו משרד ששם נפגשים ומתעסקים בזה, אדם שעובר ברחוב הוא לא ישים לב שכאן אפשר לעשות כסף, אבל אחד שהחליט להיכנס לכאן ובסוף עוד מצטרף לעסק הוא גם מרוויח שמתעשר בסוף. אותו דבר יהודי צריך לדעת בכל דרכיך דעהו שיש בכל דבר סתים וגליא מושג ואינו מושג חיצוני ופנימי, ואז אם תחפשנה כמטמונים כזהב לדעת יראת ד', וברגע שיהודי מחבר בין הנגלה לנסתר הוא בעצמו מתעלה מזה ומזדכך עוד יותר מזה.

התפילה הוא לא חיצוניות בתפילה יש פנימיות

וצריך להבין, מהו הריבוי בתיבת כל דברי וגוי'. הול"ל עד עולם לעשות את דברי התורה ומהו הלשון כל, אלא אך, שהשי"ת נתן לנו ללמוד הנגלה של התורה. יש אנשים שנכנסים לתפילה מדפדפים והולכים הלאה, מצד עצמך זה אולי בסדר הילדים שלך יודעים שאבא הלך להתפלל, אבל אתה לא התחברת באמת עם התפילה, התפילה הוא לא רק אותיות חיצוניות לאומרם אלא צריכים לדעת שיש בתוכו פנימיות אנא נפשאי כתבית יהבית הקב"ה בעצמו התגלה בתוך האותיות, דהיינו כוח הפועל בנפעל ממילא הקב"ה נמצא שם, האותיות נפעלים על ידי הקב"ה, עצם המחשבה שהקב"ה נותן את זה מיד אתה מחובר עם הקב"ה, ואדם צריך לדעת שבכל דיבורי תפילה ותורה שמוציא מפיו בזה הוא מקשר את עצמו להקב"ה.

צריך לראות בכל דבר השגחה פרטית

וזה הכוונה כל, הקב"ה רוצה שתתחבר לא רק לחיצוניות שלהם אלא גם לפנימיות שיש בכל דבר, והעיקר לראות את השגחה פרטית בכל דבר, ולהגיע לכלל זה הוא רק ע"י שאדם מחבר את החיצוניות עם הפנימיות ואז הוא מגיע עד אין סוף ב"ה.

אי אפשר לדון אף אחד כי אפשר להגיע לשם

השפ"א אומר אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו, למה אי אפשר לדון אף אחד עד שתגיע למקומו, נכון שכאן למטה כולם נפרדים אבל למעלה אנחנו כולנו אחד, וכמו עכשיו שאנו יושבים ולומדים בלימוד אנחנו אחד אולי בגופים אנחנו נפרדים אבל למעלה אנחנו באחדות הגמור, כל אחד מורכב מחיצונית ומפנימיות כשאתה רואה החבר שלך עושה משהו רע נכון שזה מרגיז אותך מאוד אבל אתה לא יכול לדעת אף פעם מה מונח מאחורי זה ועל מה זה יושב, **הפרי הארץ** אומר בפרשת שופטים שאתה במצב שלו הייתי הרבה יותר גרוע, או אולי עונך גרמו לו, א"כ היות שאני אף פעם לא יכול להגיע למקום שלו א"כ אתה לא יכול לדון אותו כלל, ומה שהוא עושה בעצם זה קשור אליך א"כ אם אתה רוצה לדון חברך תדון את עצמך ולא את השני.

כשאני מדבר עם השני אני מדבר עם הנשמה שלו

וצריך שתדע למשל, כשאתה מדבר עם אדם אחד, אצלך זה מושג שיש כאן אדם שאני מדבר אתו, עם מי אתה מדבר, ברור שלא עם הגוף שלו, הלא עם נשמתו וחיותו. האם אתה מדבר

עם המושג או עם האיננו מושג, ברור שאדם מדבר עם האיננו מושג. והראיה שבצאת נפשו כי מת, ודאי לא מדבר עמו. ברגע שהחיות הפנימיות הולך מאדם אי אפשר יותר לדבר אתו. א"כ פשוט כשאני מדבר עם השני אני מדבר עם הנשמה שלו ולא עם הגוף שלו.

כל פעם שאני מבייש את השני אני לוקח ממנו את הנשמה שלו

כתוב המלבין את פני חברו ברבים אין לו חלק לעולם הבא. המלבין נקרא או בדיבור או בפועל ממש שהיכה אותו, ואז פגעתי בכבוד שלו, כבוד זה יהי כבוד ד' לעולם, כתוב השוחט משום מאי מחייב או משום צובע או משום נטילת נשמה, א"כ כל פעם שאתה מבייש את השני אתה לוקח ממנו את הנשמה שלו, לנשך לו את האצבע לא כואב לו כמו אם אתה מבייש אותו או שאתה מתעלם ממנו, כי אז אתה פוגע לו עד הנשמה וזה נקרא נטילת נשמה, כי ברגע שאני מדבר עם השני אני לא מדבר עם הגוף שלו אלא עם הנשמה שלו.

כשאתה פוגם בשני אתה פוגם בנשמה שלו

וזה היה תחילת גאולת מצרים, שמשוה הבין את כאב בני ישראל, שכתוב אצל משה רבינו וירא בסבלותם וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו, כשאתה מכה את השני אתה פוגם בו עד הנשמה שלו ועד למעלה. ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי, ויצא ביום השני והנה שני אנשים עברים ניצים ויאמר לרשע למה תכה רעך, ויאמר אכן נודע הדבר. פרש"י שהייתי תמה עליו מה חטאו ישראל מכל ע' אומות להיות נרדים בעבודת פרך. אבל אני רואה שהם ראויים לכך.

אם יש אצלנו מחלוקת הכבוד הולך לגויים

אבל לכאורה הרי גויים חוטאים ופושעים הרבה יותר ויש להם מלחמות כל הזמן, ומה רוצים דווקא מבני ישראל שהם ראויים לכך, אלא הכבוד והגדולה והמלכות של בני ישראל זה של הקב"ה לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו עם זו יצרת לי תהילתי יספרו, יהודי זה הכבוד של הקב"ה, דהיינו ברגע שמשוה רבינו ראה שאחד מכה את השני מיד הבין שזה בגלל שיש מחלוקת בבני ישראל, כי אם לא היה שום מחלוקת לא היה הגוי יכול לקחת את הכבוד והגדולה לעצמם בשום אופן, ומאיפה יש לגוי כוח לקחת הכבוד והמלכות לעצמו מחמת שנפגם אצל ישראל עצמם, וברגע שבני ישראל רבים אחד עם השני אזי אתה פוגם בכבוד של בני ישראל עד שזה עובר להגויים ח"ו.

כשאתה מזלזל בשני אתה פוגם בכבוד שלו

והעיקר לכבד את השני להיכנע אחד לשני ולא להעליב אחד את השני, כשאתה מזלזל בחבר אתה פוגם בכבוד שלו ואז אתה פוגם בכבוד של כולם עד הקב"ה, כל הקדושה שיש לך תלוי עד כמה אתה יכול לבטל את עצמך מול השני, העיקר לבטל את הכבוד שלך מול הכבוד של החבר שלך, איזהו מכובד המכבד את הבריות. כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה אומר הוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפת, לכאורה היה לו לומר כל האדם בפנים יפות ומהו הלשון בסבר, לפעמים כשאתה פוגש יהודי קצת קשה אתו, סבר הוא מלשון סברה דהיינו לפעמים צריכים איזה סברה לקבל אותו.

למים צריכים להתכופף ולמראה לא צריכים

כמים פנים לפנים כן לב האדם לאדם, ברגע שאדם מסתכל לתוך המים הם מחייכים אליך בחזרה, יהודי שמחייך ליהודי אחר הוא כמו שמחייך להקב"ה, וכשהוא מחייך אליך בחזרה גם הקב"ה מחייך אליך בחזרה. הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע אמר לכאורה למה לא כתוב כמראה ולמה כמים, אלא למראה אפשר לעמוד ישר ולחייך לזה ולמים כדי שזה יחייך אליך בחזרה צריכים להתכופף לזה ואז זה מחייך אליך בחזרה. אנשים חושבים שלהיכנע לשני זה ענישה אבל האמת שבזה מגיעים לדרך שלנו, וברגע שהולכים עם הדרך הכוונה הוא שאני לא נכנעתי לחיצוניות שלו ואני פרייער אלא נכנעתי לפנימיות שלו ואני התחברתי לדרך האמת, והעיקר לדעת שאתה מדבר עם הקב"ה בעצמו.

מה שלא זוכר זה שכינה מדברת מתוך גרונו

כך כשאנו לומדים התורה הנגלית. מסופר על המאור עינים שכידוע היה מגיד מישרים, והדפיסו ממנו ספר מאור עינים פי חמש עשרה ממה שיש לנו היום, ושאלו אותו רשות להדפיסו, ואמר שהוא רוצה לעבור עליו, מה שהוא זכר אמר למחוק ומה שהוא לא זכר כלל את זה השאירו והדפיסו את הספר מה שיש לנו היום. ואמר כי מה שהוא לא זכר זה שכינה מדברת מתוך גרונו. ומה שכן זכר זה נקרא שאני אמרתי תורה ואני עשיתי ואת זה לא נתן להדפיס כלל. כתוב טוב מעט בכוונה מהרבה שלא בכוונה כי אז אולי יהיה מעט בכוונה.

כי הוא יתברך נשמה לנשמה

אותו דבר כשאנחנו לומדים תורה, צריך שנדע, שאנו מדברים עם הנשמה והחיות של הנגלה, שהוא הנסתר. דהיינו מהותו יתברך. כשאדם מדבר בעצם שכינה מדברת מתוך גרונו, בכל אות יש מחשבה שזה בא מחכמה עד הקב"ה, כי הוא יתברך נשמה לנשמות, והוא יתברך החיות של כל העולמות. הוא מחיה את עצמו ואת כל העולמות והוא יכול בזה לשנות דברים.

גם בתורה יש גוף ונשמה

כמאמר רבותינו ז"ל הן הן גופי תורה, בכל דבר יש גוף ונפש, גם בתורה יש גוף ונשמה, שכל התורה שבכתב ושבע"פ, וכל המצות הנגלות, הן המה הגוף של התורה, ומוכרח להיות בהן החיות והפנימיות, דהיינו, הרזין דאורייתא, שהוא מהותו יתברך כנ"ל.

כשאדם לומד תורה הוא מתדבק בהקב"ה

איתא בנפש החיים, והטעם שכמו שבעת המעמד המקודש נתדבקו כביכול בדיבורו יתברך, כן גם עתה בכל עת ממש שהאדם עוסק והוגה בה. הוא דבוק על ידה בדיבורו יתברך ממש. מחמת שהכל מאמר פיו יתברך למשה בסיני ואפילו מה שתלמיד קטן שואל מרבו כנ"ל. וגם עתה בעת שהאדם עוסק בה בכל תיבה, אותה התיבה ממש נחצבת אז להבת אש מפיו יתברך כביכול. ונחשב כאילו עתה מקבלה בסיני מפיו ית"ש.

מה שהאדם חי עם הקב"ה הוא הרבה יותר מכסף וזהב

ולא עוד אלא גם באותו העת שהאדם עוסק בתורה למטה, כל תיבה שמוציא מפיו הן הן הדברים יוצאים כביכול גם מפיו יתברך באותו העת ממש. ולכן אמר דוד המלך ע"ה טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, אמר כי ליבי שמח בעמלי בתורה הקדושה ברוב עוז בהעלותי על ליבי שהיא תורת פיך שכל תיבה ממש מהתורה שאני עוסק בה כעת הכל יצא וגם עתה היא יוצאת מפידך יתברך. וממילא טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף, מה שאדם חי עם הקב"ה הוא הרבה יותר מזהב וכסף, אדם הרי רוצה את הביטחון ואת השלווה ואת מנוחת הנפש, דרכיך דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ברגע שאדם לומד את התורה אתה עושה אז טוב לא רק לעצמך אלא לכל העולם כולו.

כשאנחנו עוסקים בתורה הקב"ה מביא ברכה

איתא בתנא דבי אליהו ישראל עוסקין בתורה ועושים רצון אבינו שבשמים, אז הקב"ה בעצמו מביא להם ברכה, אמת מארץ תצמח ולמעלה יש רק ברכה, השקיפה ממעון קדשך וברך את מימך.

שיעור ג'

יום ג' יד' סיון

חתורה הוא נמשל להגיע למשל שזה הקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה וידבר ד') וכתוב הנסתרות לד' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת. בכל דבר יש נגלה ונסתר. וצריך להבין, מהו הריבוי בתיבת כל דברי וגו'. אך, שהשי"ת נתן לנו ללמוד הנגלה של התורה. ועבודה שלנו הוא להגיע לנסתר של התורה, הבעל התניא קורא לזה שיש משל הקדמוני, כל התורה הוא נמשל להגיע למשל שזה הקב"ה שזה הרבה יותר עמוק ממה שאנחנו מבינים כלל.

כשאני מדבר עם השני הנפש מדבר עם הנפש

וצריך שתידע למשל, כשאתה מדבר עם אדם אחד, עם מי אתה מדבר, הלא עם נשמתו וחיותו. דהיינו יש מושג ויש אינו מושג וברור כשאני מדבר עם השני מדברים עם הנשמה והחיות שהם אינו מושג כלל. והראיה שבצאת נפשו כי מת, ודאי לא מדבר עמו. א"כ ברור שהנפש מדבר עם הנפש. אותו כשאדם לומד תורה הקב"ה לומד עם הקב"ה. כך כשאנו לומדים התורה הנגלית, גם בזה יש מושג ואינו מושג, צריך שנדע, שאנו מדברים עם הנשמה והחיות של הנגלה, שהוא הנסתר. דהיינו מהותו יתברך.

כשאדם לומד הוא מדבר עם הקב"ה בעצמו

כי הוא יתברך נשמה לנשמות, אדם צריך לדעת כשהוא לומד הוא מדבר עם הקב"ה בעצמו, והוא יתברך החיות של כל העולמות. כמאמר רבותינו ז"ל הן הן גופי תורה, שכל התורה שבכתב ושבע"פ, וכל המצות הנגלות, הן המה הגוף של התורה, ומוכרח להיות בהן החיות והפנימיות, דהיינו הרזין דאורייתא, שהוא מהותו יתברך כנ"ל.

להגיע לדעת תורה צריכים להתחבר לתורה ולפנימיותו

אדם שמתחיל ללמוד תורה אומר הזוה"ק שזה תרי"ג עיטין עצות להגיע לדביקות בהקב"ה, לכאורה אנחנו מדברים הרבה מעצות מהו הדבר הזה? אלא כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה אומר דעת תורה הוא היפוך דעת בעל הבית, להגיע לדעת תורה לא מספיק רק ללמוד תורה אלא צריכים להתחבר לתורה ולפנימיות התורה, יש אנשים שלומדים את הלכות של התורה כדי להגיע להיתרים בתורה ולמצוא שם משהו אחר, אבל העיקר ללמוד תורה להגיע להקב"ה ולאחדות ששם אין שום פירוד כלל, ותלוי כל אחד מה הוא מחפש בתורה.

על ידי שאדם חי את הסכנה הוא מגיע לדעת תורה

ואיך מגיעים לזה, אומר ר' אשר שאדם צריך לחיות את הסכנה לדעת עד כמה הוא מסוכן, ולדעת שהוא יכול לקחת את התורה לאינטרסים שלו ולדעת עד כמה רחמים הוא צריך כדי להגיע על ידי התורה להקב"ה, ואז באמת מגיעים לזה. היה אחד שנכנס לר' אשר ואמר לו שהוא מרגיש שיותר אין לו שום תיקון כלל, אמר לו ר' אשר שאין כזה דבר כל אחד יודע בדיק מה עליו לתקן וברגע שהוא רוצה הוא יכול, רק הבעיה הוא שאדם לא רוצה כלל, אדם

צריך לרצות שתרצה לרצות, וברגע שאדם רוצה לראות את הסכנה שלו אז הוא יגיע להבנה איך הוא כן חי וממילא מגיע להקב"ה.

אדם שהוא בעל גאוה לא יכול להגיע לחיות את הסכנה שלו

אבל אדם שלא רוצה לראות ולחיות את הסכנה שלו, למה כי הגאוה שלו לא נותנת לו כלל, אבל החיבור לראות את הסכנה יש לאדם כי הנפש לא נותן מנוחה לאדם, ולפחות תרצה לרצות שתרצה ואז אדם כבר יגיע לדרך הזו על ידי השפל שלך, וככל שתראה את השפל שלך אז יותר תרצה לרצות להגיע לזה, ואז תוכל להגיע לפנימיות של הדבר.

אדם שלומד תורה בגוף הוא מסוכן מאוד

אדם שלומד תורה אם זה בגוף זה מסוכן מאוד, ואם זה בפנימיות על ידי שהוא חי עם הסכנה שלו עד כמה שהוא צריך רחמים על כל שניה אז הוא מגיע לזה. **וצריך לייחד הגוף עם הנשמה.** ולהגיע לעצות זה ע"י שאדם לומד עם פנימיות אז הוא מגיע לדעת תורה ולעצות בהקב"ה.

אדם שלומד להגיע לפנימיות התורה מגיע ג"כ לעצות מהתורה

איתא בישמח לב נודע, כי חלק הנגלה מהתורה נקרא גופים דאורייתא, כמ"ש בש"ס אלא הן והן גופי תורה. והרזין הכמוסין בה, הן הנשמה של התורה. כל אחד צריך לדעת שיש בתורה חלק הנסתר שזה הנשמה של התורה, התורה הוא אנא נפשאי כתבית יחבית ואף אחד לא יכול להשיג אותו כלל, וברגע שאדם מתחבר לפנימיות של התורה אז **והוא העצות שיש בתוכיות התורה**, אני תמיד אומר שהכל תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר, איך אדם לומד תורה ככה יהיה ההסתכלות שלו, וע"י שאדם מתחבר לפנימיות התורה הכל יהיה אחרת לגמרי. **איך לבוא לאמיתת עבודת האלוקי.**

כשמדברים אחד עם השני לא מסתכלים על הגוף אלא על הנשמה

וכמו בדיבורים, שמדבר אדם אחד עם חברו, עיקר המדבר היא הנשמה שבתוכו, לא הגוף מדבר אלא הנשמה מדברת מתוכו, שהוא השכל, ומדבר עם נשמת האחר. הנשמה שלי מדבר עם הנשמה שלך. **אף שאין נראה לבני אדם, מכל מקום האמת נודע בחוש שהוא כך, כי בצאת נפשו כי מת, נשאר כאבן דומם.** ואין עם מי לדבר כלל. אך כשמדברים בני אדם זה עם זה, אין מסתכלין על זה, רק על הגוף שהוא לבוש הנשמה המדברת.

אדם שחי נשמה אי אפשר לעבוד עליך

וזה כל הדרך שלנו, כי אנשים שעובדים עליך זה רק בגוף ולא בנשמה, וזה לא ענין של שכל אלא של רגש, וברגע שאדם הולך עם הקב"ה אז מאוד קשה לעבוד על כזה אדם, ברור שהיצר הרע לא הולך לישון, אבל הזמינות לעבוד עליך הוא כבר לא כמו ברגע שאתה חי בגוף, ברגע שאתה חי גוף אז השני יכול לעבוד עליך אבל ברגע שאתה חי נשמה אז אף אחד כבר לא יכול לעבוד עליך כלל, וברגע שהגוף מדבר עם נשמה הוא מתמוטט כי כל המטרה שלו בעולם הוא לזכך את עצמו ולהגיע לנשמה וממילא אז הוא כבר לא שולט והנשמה גובר עליך. כשהמוח שלך נמצא אתה יכול להמשיך אבל ברגע שהמוח שלך הלך אז שתיקה שתיקה שתיקה

מעבירין את רוע הגזירה, לשתוק נקרא לא להיגרר אחרי המקום שהשני רוצה להכניס אותך לשם.

כשאני שותק אני ניצחתי וכשאני עונה הוא ניצח אותי

למשל אם מישוהו מעליב אותך או מרגיז אותך כל זמן שאתה שותק אתה נצחת וברגע שאני מתחיל לצעוק ואז גם השני צועק עוד יותר אז הוא ניצח אותך ואתה צועק ככה כי הוא הכניס אותך לשם, וכדי שאתה לא תיכנס לשם זה לא תלוי בו אלא בי, אנחנו לא הולכים לשנות אנשים וזה שהם ככה צריכים להתפלל שאנחנו לא נהיו אותו דבר, ובלי השיעור בבוקר גם אנחנו היינו יכולים להיות שם באותו מצב דומה, ובעצם על ידי שאני רואה את השני במצב לא טוב זה אומר שבעצם גם אני ככה אלא הקב"ה זיכה אותנו שלא נהיו אותו דבר.

כשמדברים נשמה השני מקשיב לך

דהיינו לעבוד עליך צריכים שתי צדדים כמו במלחמה, א"כ יש לנו שתי דרכים לדבר עם אדם אפשר לדבר לגוף שלו ואז כל השיחה זה עם גוף ותנועות גוף ואז גם מלמדים את כולם איך אפשר לעבוד על השני וזה כל הקאצינג שיש היום ברחוב שמלמדים אותך לדבר, אבל ברגע שאנחנו מדברים נשמה לנשמה אז הכל נכנס מיד בלי שום בעיה, וברגע שאני מדבר עם נשמה אז השני מקשיב וזה נכנס אליו, רק השאלה לכמה זמן זה מחזיק מעמד, אבל ר' אשר היה אומר שהעיקר לקחת נקודה אחד שזה ילווה אותך לכל היום, וברגע שיש לו לפחות נקודה אחד אז נשאר מחובר כל הזמן.

הקב"ה הוא נסתר שהתלבש בתוך הנגלה

כמו כן בתורתנו הקדושה, על ידי שהלבשת הנשמה של האדם היה בהכרח להיות בתוך גוף כנודע, מחמת שעולם זה הוא גשמי, והוצרכה הנשמה להתלבש. על כן, גם התורה נתלבשה בהנגלה, הקב"ה הוא נסתר שהתלבש בתוך הנגלה, נכון שמצד אחד אתה מבין ואתה משיג אבל אתה צריך לדעת כשאתה לומד תורה התורה מדבר לתורה, שהוא הפשוט, וכשמתחיל לדבר דברי תורה, שעיקר המדבר שבו, החלק הוא האלוקי שהוא נשמתו, על כן נתעורר לנגדו גם כן בחינת התורה שנקרא נשמה, ברגע שאתה לומד את התורה עם נשמה אתה מוצא שם נשמה ולא גוף, הכל תלוי בך, ברגע שאתה מדבר נשמה הוא ישמע נשמה, ברגע שאתה מדבר אתו גוף הוא ישמע גוף ולא נשמה.

כשנוגעים בגוף מרגישים גוף

מסופר על העבודת ישראל זי"ע שאמר לבנו הרה"ק רבי משה מקאזניץ זי"ע שאני כבר לא גוף אלא נשמה. נגע בו בנו ואמר לאביו הק', שאני מרגיש גוף ולא נשמה. אמר לו אביו הק' אם אתה נוגע בגוף אתה מרגיש גוף. דהיינו הכל תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר. אם אתה מסתכל עם נשמה אתה תראה נשמה. אם אתה מסתכל עם גוף תראה גוף.

צריכים ללמוד בקול ואז מגרשים את הדמיונות

א"כ כשאדם לומד תורה הוא צריך להגיע להקב"ה ולנשמה של התורה, ומשום הכי כתוב בנועם אלימלך שצריך בעת לימודו להרים קולו שישמיע אזנו, כי כשלומדים לבד מאוד קשה להגיע לזה, וכשמדברים בקול אז אפשר בקלות לגרש את הדמיונות, וזה הענין ללכת לפעלד

ולהתפלל בקול ואז מגרשים את כל הדמיונות שיש, בכל דמיון שיש לך ואז אתה שומע קול ואתה אומר לעצמך מי זה הקול הזה מיד אתה מגיע לפנימיות של הדבר, ואז אתה שומע את הפנימיות שיש בתוך כל דבר.

קודם חייב להיות שלא לשמה ואז מגיעים ללשמה

המלובשת באותיות שרואה, כי בחינתה נתעוררה לבחינה שכנגדו, ואז רואה העצות שבתוכה, ואז משתנה הדעת שלך מדעת בעל הבית לדעת תורה, מאחר שעיקר כוונתו ולימודו אינה לכוונת גשמיות תועלת הגוף, שהיא שלא לשמה. אין כאן ענין שאם אני ילמד כך וכך אני יקבל כך וכך, הכניסה מתחיל משלא לשמה כי בלי זה שום דבר לא מתחיל כלל, וגם בלי הגוף אי אפשר להגיע לנשמה אבל העיקר הוא הנשמה ולא הגוף, אדם צריך לדעת מה שהוא חי שזה אמת זה שקר, ובשביל להגיע לשמה יש דרכים איך, וצריכים להיות עם הפנימיות של הדבר. רק שעיקר כוונתו, שהחלק האלוקי שבו הוא המדבר, בוודאי לא יחשוב כוונת חיצונית.

משה רבינו אמר שהוא לא יכול להוציא אותם ממצרים נפשית

היוצא לנו מכל הנ"ל שתרי"ג מצות הם תרי"ג עצות להגיע להקב"ה, ויש עצות פרקטים ויש עצות כלליות, יש פרט ויש כלל אם יש לך בעיה בפרט הסיבה לכך הוא שהשורש של זה לא מסודר כלל, הרופאים שנותנים תרופות מסדרים לך את החלק החיצוניות של המחלה אבל את הפנימיות של המחלה זה אדם מסדר לעצמו. אותו דבר בכל דבר יש פרטי וכלל, הקב"ה אמר למשה רבינו להוציא את בני ישראל ממצרים, אבל משה רבינו אמר להקב"ה אני יכול להוציא אותם פיזית אבל נפשית אני לא יכול להוציא אותם משם כי אני ערל שפתיים, מסביר הפרי הארץ כדי להוציא את השני נפשית משם אני צריך לדבר פנימיות ולא חיצוניות מי שיש לו יראת שמים דבריו נשמעים, אמר משה רבינו מרוב עניות היות שאין לי יראת שמים ממילא אני לא יכול להוציא אותם משם, ואמר היות שאני ידבר אתם גוף ואז לא רק שאני לא יוציא אותם משם אני עוד יכניס אותם עוד יותר לשם, וזה נקרא ואני ערל שפתיים.

אדם שנמצא במצוקה חסר לו מוחין

כשאתה רוצה להעיר לבן שלך או לחבר שלך דבר ראשון תזכור שאתה לא יותר טוב מזה, ומה שיש לי זה חסד מאת הקב"ה שנותן לי כל הזמן, ואם אני כן עושה הקב"ה עוזר לי לעשות, ומוסכן השני שהוא צריך להיות ככה כי אני לא חי שכל דבר זה מאת הקב"ה, ואז הפכתי את הדין לרחמים ואז אתה תראה שפתאום הוא מתחיל לשמוע, לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע דבר ד', אדם שנמצא במצוקה בעצם חסר לו מוחין, והדרך לתת לו את זה הוא על ידי שאתה יהיה לך מוחין אז מוחין מדליק מוחין גוף לא מדליק מוחין.

כדי להשפיע על השני אני צריך להיות במוחין

דהיינו ברגע שאתה רוצה להשפיע על השני אתה צריך להיות במוחין, וממילא אמר משה רבינו ואני ערל שפתיים, ומיד שמשה רבינו הגיע לפרעה אמר הרע לעם הזה למה זה שלחתי דהיינו אני אמרתי לך שאני מדבר מגוף ואני יעשה את זה עוד יותר גרוע ולא יותר טוב, ואיך אני יודע שזה נהיה יותר גרוע כי אתה רואה שהרע לעם הזה והמצב נהיה יותר גרוע מעד עכשיו, ולמה זה קרה כי אני דברתי מגוף ואז המצב נהיה הרבה יותר מסוכן, אדם שמדבר

גוף וחושב שמדבר מנפש הוא הרבה יותר גרוע, כי אז הוא חושב שזה אמת ואמת אבל באמת ולמעשה זה אמת חיצוני ולא פנימי.

תפסיק ללמוד ותתחיל להגיד תהילים

היה אחד שלמד הרבה ועכ"ז ירד מהדרך, ואחרי זמן מה עשה תשובה והגיע להרה"ק **מלעכוויטש זי"ע** לקחת דרך תשובה, אמר לו הרה"ק הנ"ל דבר ראשון תפסיק ללמוד תתחיל להגיד תהילים. למה, כי עד עכשיו לקחת את הלימוד לחיצוניות וממילא אתה צריך קודם להתפלל להקב"ה שהלימוד יהיה בצורה אחרת ושזה יבנה אותך ולא ישבור אותך.

הקב"ה אמר למשה רבינו שאתה כן מדבר פנימיות

אבל הקב"ה ענה לו בחזרה שאתה כן דברתי עם פנימיות, כי משה רבינו זה פה אל פה אדבר בו במראה ולא בחידות, לכאורה למה לא כתוב אדבר עמו ולמה כתוב בו, אלא עמו נקרא שאתה גם איזה מציאות אבל עכשיו שכתוב בו הכוונה שאתה כמו מדבר ברמקול ואתה לא שום מציאות בעולם, ואדם צריך לדעת שהוא לא יותר מצינור וכמו שר' אשר היה אומר שזה לא יותר מצינור מלוכלך, א"כ למה פרעה מתחיל להשתולל עוד יותר מעד עכשיו.

כשהקליפה רואה את סופו הוא מתחיל להשתולל

אלא הקליפה ברגע שהוא יודע שהולך להיגמר כבר מיד מתחיל להשתולל כמה שהוא יכול, וברגע שפרעה הבין שזה הסוף שלו התחיל להשתולל כמה שרק יכול בעולם, וכמו שאמר הבעל התניא אדם שמתפלל ומיד נכנסים לו מחשבות זרות זה לא אומר שהוא לא מתפלל אלא הפוך זה סימן שהוא כן מתפלל, ואז כולם מתעוררים ורוצים שאתה תתקן אותם, ומיד הסטרא אחרא מתחיל לעשות מנגד כדי להסיח דעתך שלא תתקן אותם כלל.

העיקר הוא לייחד הגוף עם הנשמה

[נחזור למאור עינים שהתחלנו]. וזהו לעשות את כל דברי התורה הזאת, דהיינו כל הזמן שלומדים את התורה עם חיצוניות אז לא הגעתי לתכלית כלל, כי בתורה יש נגלה ונסתר הנסתר לדי אלוקינו והנגלות לנו ולבנינו, לנו יש רק את החלק הנגלה והחלק הנסתר זה הנשמה שיש בכל דבר, דהיינו, שצריך לייחד הגוף, שזה הנגלה, עם הנשמה, שזה הנסתר, שהם הרזין דאורייתא. העיקר הוא לכלול הנגלה והנסתר ביחד.

אדם בלי דעת חי גוף ולא נשמה

מסופר על הרה"ק **מבעלזא זי"ע** כשברח מהשואה לכיוון ארץ ישראל, באמצע הדרך אמר לגבאים לעצור את הרכב ולא להמשיך בנסיעה, וכמובן עצרו אבל הם פחדו פחד מוות וכל דקה היה נראה כמו שעה, ואחרי עשר דקות אמר להמשיך את הדרך. וכשהגיעו לארץ ישראל נכנס להרה"ק **מהוסיאטין זי"ע** ואמר לו שעצר באמצע הדרך כי הוא הרגיש שמאבד את הדעת והיה חייב לעצור לתפוס בחזרה את הדעת שלו. דהיינו אדם בלי דעת הוא בגוף ואדם עם הדעת הוא חי נשמה ולא גוף. ואחרי שישב עשר דקות אז חזר לעצמו ואז היה יכול להמשיך הלאה.

כל אחד יש לו כוח להגיע לפנימיות הדבר

והעיקר שאדם צריך לחיות כל דבר סיבה ולא מציאות, דהיינו צריכים לחיות בכל דבר שיש בתוכו פנימיות שזה סיבה ולא חיצוניות שזה מציאות, והעיקר לדעת שבכל דבר יש מסובב כל הסיבות עד אין סוף ב"ה, וזה מה שהבעש"ט הק' נתן לנו בכל דרכיך דעהו, כל אחד יש לו כוח להגיע לפנימיות של הדבר.

הפחד הוא לא מהמציאות אלא מהדמיון שאני חושב כל הזמן

אדם שיש לו חרדות ופחדים מאזעקות שיש טילים, הפחד הוא לא מהמציאות אלא מהדמיון שאני חושב מה שיכול לקרות כאן, אבל הדרך האמיתי הוא לקחת את הפחד ולתרגם אותו לפחד ד' ולדעת שעל ידי זה גואלים את הניצוץ שיש בתוך הפחד הזה, ובמקום לחיות פחד שזה סוגר אותי צריכים לקחת את הפחד ולחיות עם הקב"ה, ואז לא רק שזה לא סוגר אותי אז שזה נותן לי עצות וישוב הדעת בכל דבר ובכל צעד ושעל, ומזה לוקחים כוח איך להיכנס יותר לפנימיות ולאחדות.

להשאיר קשיא על הלימוד שלומדים באותו יום

הרה"ק האמרי יוסף זי"ע היה אומר כשלמד עם רבו הרה"ק מזידיטשוב זי"ע לא היו גומרים ללמוד לפני שהיו משאירים קשיא על הלימוד. ואז מגיעים להכרה שלא רק מה שלא מבינים לא מבינים אלא אפילו מה שמבינים אנחנו לא מבינים, אדם שמתפלל וחושב שמתפלל אז לא התחיל להתפלל כלל, אבל אדם שיודע שהוא לא מתפלל אז אולי הוא התחיל להתפלל.

שיעור ד'

יום ד' טו' סיון

צריכים להחזיר את הנשימות להקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה וידבר ד'). דברנו אתמול שיש בתורה חלק נגלה וחלק נסתר, משה רבינו ביקש לראות את הנסתר בכל דבר. ורצה שלא נצטרך לעבור את כל התהליך הזו להיות בשפל ומשם להגיע לחסר אונים ומשם לראות אם כן יש לי משהו שזה הקב"ה, וכל אינו מושג שזה יחזור להיות מושג ומשם להגיע עוד פעם לאינו מושג, וגם להגיע להקב"ה על ידי הנשימות לדעת שבכל נשימה ונשימה תהלל י-ה ובמקום להישבר מזה להגיע להקב"ה ולדעת שהוא מחיה אותי כל הזמן, ואפילו שזה לא המקסימום שהייתי רוצה שזה יהיה אבל רק ככה אנחנו מגיעים להקב"ה, וככה זה הולך החיות רצוא ושוב.

משה רבינו לא היה לוקח שום דבר לעצמו

משה רבינו היה בכל ביתי נאמן הוא, נאמן נקרא שהיה חי עם הקב"ה כל הזמן ולא היה לוקח לעצמו שום דבר, כשאדם נכנס למקום של הסתר שם הניסיון שלך עד כמה אתה נאמן להקב"ה, האם אתה נאמן רק כשהולך לך או שאתה נאמן גם כשלא הולך לך, המאור עינים בפרשת יתרו אומר על זה לית אתר פנוי מיניה, הקב"ה רוצה לראות אותך באותם רגעים, ר' אשר קרא לזה שאז זה לא געפלאפעלט באמונה אלא לחיות עם אמונה, כשהולך לך אז זה רק געפלאפעלט אין אמונה אבל כשלא הולך לך זה נקרא לחיות עם אמונה.

כשהקב"ה לוקח לך הוא רוצה בעצם לתת לך יותר

העדר קודם להויה, הקב"ה רוצה להוסיף לך ואין דרך אחר לעשות את זה רק בצורה של העדר, העדר נקרא שהקב"ה רוצה לראות האם אתה באמת לא לוקח לעצמך שום דבר, הקב"ה רוצה לחזק אצלך את הנקודה שזה לא שלך ואז הוא יכול להביא לך דברים עוד יותר, ובמקום להכשיל אותך הוא רוצה לחשל אותך.

בכל ניסיון הקב"ה מנסה את הנאמנות שלנו

הבעש"ט הק' אומר משל על זה שהיה מלך שרצה לראות את הנאמנות של המלכה, והחליט להתחפש את עצמו למישהו אחר והלך לפתות את המלכה, ואז המלכה אמר שהיא לא רוצה בשום אופן. ובוזה הראה את הנאמנות שלו למלך בכל מקום ובכל זמן ולא משנה באיזה מצב זה, והיות שרצו לפתות אותה בזה המלך מכפיל את אהבה אליה הרבה יותר מעד עכשיו כי הוא ראה עד כמה היא נאמן אליו. אותו דבר כל ניסיון שיש לאדם הוא צריך לדעת שזה רק לחזק לך את הנאמנות ולבדוק לך עד כמה שזה טוב אצלך, ואז הקב"ה יכול להביא לך עוד יותר ממה שהיה לך מקודם.

הקב"ה רוצה לבדוק את הנאמנות של משה רבינו

אנחנו יודעים שמשה רבינו היה זה לעומת זה מבלעם, ומה שבלעם עשה בפועל ממש עבר במוח של משה רבינו דק שבדק, וגם כאן רצו לבדוק עד כמה משה רבינו נאמן להקב"ה, ואז

אמר משה רבינו להקב"ה הראני נא את כבודך אני יכול לראות את הכבוד שלך בגלוי בלי כל הסתרות שיש.

היום המקסימום הוא להגיע לאחורי ואת פני לא יראו

זה שביקש משה רבינו ע"ה, הראני נא את כבודך. דהיינו, שביקש ששיג החיות והפנימיות של תורה, שהוא הנסתר, דהיינו מהותו יתברך. לכאורה בשביל מה צריכים את כל ההסתר הזה ואת המלחמות ואז מקסימום מגיעים לאמונה, והשיב לו לא תוכל לראות את פני וגו' אין מציאות בעולם עד שמשיח מגיע שאדם יכול לראות את פני מקסימום אפשר לראות את אחורי, וראית את אחורי ופני לא יראו. דהיינו לפני זה אי אפשר לראות כלום, ורק אחרי מה שקרה משהו אז צריכים לומר כעת יאמר ליעקב ישראל מה פעל אל, ואז אפשר להגיע להבנה שאין משהו אחר אלא הקב"ה עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, רק אחרי שהיה עושה אפשר לראות שעשה ויעשה לכל המעשים והכל זה הקב"ה, ורק הקב"ה בעצמו הוא היה הווה ויהיה בפעם אחד.

התשוקה שלנו הוא להגיע לראות את המלך בעצמו

ואמרו רבותינו ז"ל קשר של תפילין הראה לו, ולא התפילין עצמם. לכאורה מה נקרא קשר של תפילין ולא התפילין בעצמם. אלא והענין הוא, שהחלק הנגלה המבואר למעלה שאחד שעושה מצות בלי קשר להקב"ה ובנתק גמור, נקרא בשם בחינת אחוריים, כמשל מי שרואה המלך מאחוריו, והוא יודע שהוא אצל המלך, אך אינו רואה מלפניו. דהיינו החלק הנגלה של המצוות נקרא אחוריים. כי אז אנו רואים רק את החיצוניות ואת הבגד של המלך ולא את המלך בעצמו, אבל יש אנשים שלא מסתפקים בלראות את הבגד של המלך ורוצים לראות את הבית של המלך ואת החדר של המלך עד שמגיעים למלך בעצמו, כמה שאדם רוצה לראות תמיד יישאר במצב של אחוריים.

אבל את הקב"ה בעצמו אי אפשר לראות

ויש בזה כמה דרגות יש שזוכים לראות רק את ארמון של המלך ויש שרואים את הרכב של המלך ויש שרואים את החיילים שלו ויש שכבר נכנסים בתוכו ורואים את החדר הפרטי שלו כל אחד לפי הדרגה שלו רואים קצת יותר מהשני, אבל את הקב"ה בעצמו אי אפשר לראות כלל. ופני לא יראו, שהוא החיות והפנימיות, שהוא מהותו יתברך, זה אי אפשר לשום אדם להשיג. ורק בעת קבלת התורה זכו לראות את החיות ואת הפנימיות של הקב"ה, וזה לא היה, רק לישראל בעת נתינת התורה, שפסקה זוהמתן, השיגו החיות והפנימיות של התורה, בחינת פנים, שנאמר פנים בפנים דבר ד' וגו', שהוא מהותו יתברך.

צריכים לשכוח את התורה ורק אז אפשר לזכות להגיע לזה

המגייד ממעזריטש זי"ע אומר שתינוק במעי אמו לומדים לו את כל התורה כולו, ואח"כ כשיוצא החוצה בא מלאך וסטרטו על פיו ואז הוא שוכח הכל מה שלמד לפני זה, לכאורה בשביל מה הקב"ה צריך לתת לו את התורה ואז הוא ישכח אותו ואז ללמוד אותו עוד פעם, אלא כדי לזכות לתורה זה רק ע"י שהקב"ה נתן לך אותו בעצם פעם אחד ואז אחרי זה אתה יכול להגיע לזה עוד פעם, אבל בלי פעם הראשונה אי אפשר להגיע לזה אף פעם. והיות שבעת נתינת התורה היינו במצב של פנים בפנים דיבר ד' ואז השיגו החיות והפנימיות של התורה, מאז יש לנו עבודה להגיע לזה עוד פעם במשך חיינו עד ביאת משיחנו.

בחזנת פנים בפנים יהיה לעתיד לבוא

עכשיו יש לנו עבודה ומלחמה להשיג את הקב"ה, אבל יש פנים בפנים ויש פנים באחור ויש אחור באחור, פנים בפנים זה יהיה לעתיד לבוא אך באך זה הכי גרוע שהיה אי פעם, ועכשיו אנחנו במצב של פנים באחור הקב"ה רואה אותנו אבל אנחנו רואים אותו רק באחוריים.

קושית עבודת ישראל על האר"י הק'

אומר **עבודת ישראל** שכתוב זכרתי לך חסד נעוריק אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה. אומר **האר"י הק'** שאז היה מצב של פנים באחור. אבל לכאורה הרי ראו אז הרבה ניסים ונפלאות ראו יציאת מצרים וראו קריעת ים סוף ראו את המן ואת השלו קיבלו את התורה והיה מצב של ענני הכבוד והיה עין בעין יראו את ד', ולכאורה היה אז גילוי שכינה הכי גדול שיכול להיות, אי"כ למה כתוב באר"י הק' שהיה אז מצב של פנים באחור.

הקב"ה רוצה מאתנו עבודה שזה איתערותא דלתתא

אלא ההסבר הוא שנכון שלפעמים יש מצב של פנים בפנים שזה איתערותא דלעילא בלי איתערותא דלתתא, אבל לפעמים יש מצב של פנים באחור ואנחנו צריכים איתערותא דלתתא שזה עבודה שלנו, וכל זמן שאתה עוד לא עושה את עבודה לא מגיעים למצב של פנים בפנים, אלא למה אי אפשר בלי עבודה כלל, אלא לפעמים יש לנו מצבים של הסתר או מצבים של לחץ או כי תענוג תמידי אינו תענוג וממילא צריכים את עבודה ואז יהיה מצב של פנים בפנים תמיד גם במצב של לכתך אחרי במדבר.

כפה עליהם הר כגיגית נקרא שהקב"ה חיבק אותנו

כי בזמן דור המדבר אשר ראו ימין ד' רוממה עושה חיל וגדולותיו וגבורותיו, בודאי אין תימה אשר עבדוהו באמת ובלב שלם, מאחר שהיה יורד עליהם אש מן השמים יראת ד' ואהבתו על ידי ראותם נפלאותיו בעליל. וכמו שאמר הבעל התניא כפה עליהם הר כגיגית ואז אין חידוש שקבלו את התורה, אלא כפה היינו חיבוק חזק מאוד ואז מרוב אהבה גדולה קבלנו את התורה בלי שום עבודה כלל.

במדבר היה בחזנת פנים באחור

לכן הגם שהיתה עבודתם בשלימות וביתר שאת, לא היתה חשובה כל כך, ואז מה שקבלתם לא כ"כ חשוב כי הקב"ה עשה לכם את עבודה, וכאן הקב"ה מבקש עבודה מכל אחד, כי החוש נותן למי שרואה גדולת השם ומלכותו כמותם שיקבל עליו עול העבודה מפני אדון האדונים לכן נקרא היחוד פנים באחור וכתוב לכתך אחרי.

במדבר בני ישראל לא עשו שום עבודה כלל

ומ"ש זכרתי לך חסד נעוריק אהבת כלולותיך, היינו כמ"ש במדרש שהלכו שישים רבוא למדבר עם נשים וטף על אמונתם ולא שאלו מי יתן לחם ומים וכל הצטרכות לריבוי עם כזה ועוברות ומניקות וטפם. ואף על פי כן אחר כך במדבר אחרי ראותם הנפלאות נקרא יחוד פנים באחור. כי כאן הם עוד לא עשו שום עבודה.

עבודה שלנו היום הוא הרבה יותר מזמן המדבר

אבל אח"כ בדורות אחרונים וכל מה שכבוד ד' הסתר דבר יותר ואין נראה אומץ ידו ונפלאותיו, ואף על פי כן מתחזקת כנסת ישראל ומתדבקת ביוצרה ומקבלת עול מלכותו ולא תפנה אל רהבים ושטי כזב, ואנחנו לא נותנים לגויים שיפתו אותנו, בזמנים הקשים אדם צריך להאמין, הקב"ה מביא אותנו לעבודה כדי לראות את הנאמנות שלנו, בפרט בחורבן ומצור ומצוק יוכל להיות כי עבודתם נקרא בשם יחוד פנים בפנים. דהיינו עבודה היום הוא הרבה יותר ממה שהיה במדבר. וממילא משה רבינו ביקש הראני נא את כבודך שיכול להגיע לפנים בפנים בלי שום עבודה כלל, אבל הקב"ה אמר לו שלחיות ככה זה בחינת אחוריים ואני רוצה ממך עבודה.

תענוג תמידי אינו תענוג הוא גם אצל הקב"ה

וכן יהיה אי"ה לעתיד, שיפסיק הזוהמא ושיגו מהותו יתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שיהיו מראים באצבע הנה אלוקינו זה קוינו לו, ואז ומלאה הארץ דעה את ד'. איתא שתענוג תמידי אינו תענוג וממילא הקב"ה צריך שיהיה והחיות רצוא ושוב, הקדושת לוי אומר שתענוג תמידי אינו תענוג זה לא רק אצלנו אלא גם אצל הקב"ה, שכל התענוג שלו הוא שיש לנו תענוג, היום אנחנו עוד לא זוכים לתענוג אמיתי אבל טועמיה חיים זכו ולפי מה שאנחנו עובדים עכשיו ככה נקבל אז, והיום הקב"ה צריך להביא לנו תענוג מחדש כל יום, ואז כשמשוח יגיע נקבל את התענוג שזה יהיה חלק מאתנו. ואז יהיה ומלאה הארץ דעה את ד'.

יש עומק השגה שזה יהיה לעתיד לבוא

היוצא לנו שיש מאחורי השגה שזה פנים באחור, ויש השגה שזה פנים בפנים, ויש עומק השגה שזה יהיה לעתיד לבוא שאז יהיה ומלאה הארץ דעה את ד', אבל מה שיהיה אז היום אנחנו לא יכולים להשיגו כלל. ואז אנחנו נהיה תמיד במצב של נגלה.

עבודת האדם הוא לחבר את הפנימי דחיצוני לפנימי דפנימי

א"כ בתורה יש חלק נגלה ונסתר ועבודה שלנו הוא לחבר אותם ביחד. לא רק בתורה אלא כל מצוה עבודה שלנו הוא לחבר אותם יחד. דהיינו לחבר את ו-ה עם הי-ה שזה החלק הנסתר. וזה נקרא יחוד קוב"ה ושכינתיה. קוב"ה הוא החלק של הסובב כל עלמין, שכינתיה הוא החלק של ממלא כל עלמין, אבל אדם עומד באמצע ומסתכל על המצוה שזה גוף והוא בעצמו ג"כ גוף, אבל עם אמונה שזה הקב"ה רוצה שנעשה כאן, ועל ידי אמונה אנחנו מקבלים כוח לעשות את המצוה, ואז על ידי המחשבה שלי ועם הפנמה שלי אני מחבר בין הפנימי דחיצוני לפנימי דפנימי עד הקב"ה בעצמו.

בכל מצוה אדם צריך לתת חשיבה

וכן במצוה. דהיינו לא רק בלימוד התורה אלא אפילו במצות ובכל פעולה שאדם רק עושה במשך היום. היה חסיד אחד שנתן קוויטעל לרבו שלו שכל יום הוא מכוון הרבה כוונות בעת הנחת תפילין של יד וחושב על הפנימיות של התפילין וחושב שהוא לא עושה כלום אלא הקב"ה עוזר לו להניח תפילין, והיות שהוא כ"כ מתעמק ברגע שמגיע להניח תפילין של ראש כבר אין לו כוח יותר ושואל מה לעשות. דהיינו בכל מצוה אדם צריך לתת חשיבה.

לשבת ולדבר עם השני זה לא אחדות אלא יושבים בפירוד

צריכים אנחנו לעשות מעשה המצוה. אמרנו מקודם של לשבת אחד מול השני ואהבת לרעך כמוך, אדם יכול לשבת שעות ולדבר ולדבר על כל העולם, אבל בעצם נמצאים בפירוד אמיתי ואתם לא באחדות, כי תשימו לב כשאתם מדברים אתם נוהרים לא להיכנס למקומות רגישים ומזהו אנו רואים שאתם בעצם בפירוד ולא באחדות. אדם צריך לדעת כשם שפרצופיהם שונות כך דעותיהם שונות, אנשים מחכים למילה אחד שלא מוצא חן בעיניו ואז הוא מוכן לקרוע אותך לחתיכות כמו שצריך להיות, א"כ כל אחד מדבר בזהירות יתר לא לנגוע אחד בשני, א"כ הקשר בעצם הוא באופן של פירוד ולא באחדות.

הסבלנות להקשיב בזה מגיעים לפנימיות

וברגע שאדם יהיה מוכן להקשיב לשני ולהבין שאתה לא מבין את השני ולהבין שגם לו יש חשבוניות וגם לך יש חשבוניות בכל דבר, והסבלנות שאתה מוכן להקשיב לשני ולסבול כל מה שהוא אומר בזה אתה מקשר את עצמך לשני לפנימיות שלו ולא לחיצוניות שלו, ואז אדם יכול לחיות באחדות עם השני.

כשעושים את הנגלה צריכים לחשוב על הנסתר

א"כ כשאנו עושים את המצוה בנגלה צריכים אנו לחשוב גם על הנסתר ג"כ. וכן במצוה, צריכים אנחנו לעשות מעשה המצוה, שהוא הנגלה והנסתר, דהיינו, הסוד של המצוה, הוא הנשמה והחיות שלה, שהוא מהותו יתברך.

שיעור ה'

יום ה' טז' סיון

עבודת האדם הוא לחבר בין הנגלה לנסתר

איתא במאור עינים (המשך ד"ה וידבר ד'). היסוד של הפרשה הזה הוא שיש בכל דבר סתים וגליא, בכל דבר יש נסתר ונגלה, עבודה שלנו הוא לחבר בין הנסתר להנגלה, אדם שחי עם הנגלה בלי הנסתר כלל הוא כגוף בלי נשמה כלל.

לחיות בנסתר בלי נגלה זה כלום

וכן במצוה. צריכים אנחנו לעשות מעשה המצוה, אדם שיהיה בנסתר ולא יעשה מצוה בפועל הוא יעסוק במוחין בלי תכלית ברור שזה כלום, א"כ ברור שצריכים לעשות נגלה במצוה אבל צריכים להכניס את המחשבה שזה הנסתר כדי שזה יהיה עם תכלית המצוה שאתה עושה, וכמו שאיתא בפרי הארץ כללא דמילתא שכל התורה והמצוות אינם מועילים לאדם ח"ו אם הם בלי דביקות הנזכר אדם צריך לדעת שהחיצוניות שלו זה לא אדם אלא הפנימיות שלו זה האדם, כי הגוף הוא רק בשר האדם, לכן מחוייב היותו אדם בכל השגותיו הנ"ל אל הבורא יתברך הנצחי בכדי שיהיה לו השארות שם אדם אחר פטירתו והתפשטו מן הגוף להשתמש בכל השגותיו הנ"ל בנצחוננו אז יתענג על ד'. ואז אתה בא לתכלית שנתנו לך את המצוה.

העיקר במצוה הוא להגיע לדביקות שנמצא בתוכו

שהוא הנגלה והנסתר, דהיינו, הסוד של המצוה, הוא הנשמה והחיות שלה, שהוא מהותו יתברך. ולכן כשעושה בלא כוונה, הוא כגוף בלא נשמה. כי מעשה המצוה הוא הגוף, והכוונה שהוא הסוד, הוא הנשמה והחיות של המצווה, וצריך לייחד הגוף עם הנשמה. כלומר, שאין הכוונה רק לטעם המצוה כפשוטה, אלא לכוונת הדביקות במהותו יתי' הגנוז בתוך המצוה. והעיקר להיות עסוק במחשבה ועם טעמי המצוה ואז אנחנו מחבקים את המלך בעצמו, ואז אנחנו לא מחבקים את הבגדים של המלך אלא את המלך בעצמו. ושם יש חיות והתחדשות, ואז אדם נקרא אדם, כי בלי זה אדם נקרא בשר אדם ועם הכוונה זהו אדם בעצמו.

כל מצוה יש בתוכו חיצוני ופנימי

כל מצוה יש בתוכו חיצוני ופנימי, הרצועות של התפילין הם החיצוניות של המצוה, ועליו יש פנימי ומשפע מצות תפילין יתמשך עלי להיות לי חיות קדושות ומחשבות קדושות, וגם אדם בעצמו יש לו את הגוף הגשמי ויש בתוכו נשמה שמדברת עם נשמה, וכל הלימוד התורה צריך להיות עצות להגיע להיות אחד עם הקב"ה.

קודם צריכים לדעת שיש שכינתיה ואח"כ מגיעים לקוב"ה

וזה נקרא יחוד קודשא ב"ה ושכינתיה, חסידים נוהגים שלפני עשיית מצוה אומרים לשם יחוד, לכאורה מה יש לי עם כל זה, אלא שכינה הוא החיות שנמצא בתוך הממלא כל עלמין, וקוב"ה הוא הסובב כל עלמין שנמצא מעל כל דבר, אבל בשביל להגיע לקוב"ה אתה צריך לדעת שיש שכינתיה לפני זה, וברגע שאתה יודע זאת אז אתה מקשר את המעשה שהוא הגוף

שזה הממלא עם הסובב כל עלמין עד שאתה מגיע להקב"ה, ואדם הוא יכול לקשר בין הממלא כל עלמין לסובב כל עלמין ולעשות יחוד בכל העולמות.

אדם שלא מרגיש את היצר כנראה שהוא כבר אצל

אדם צריך לדעת שהוא עולם קטן, וברגע שאדם מתחבר לעצמו הוא מתחבר מיד לבית שלו ולילדים שלו ולכל העולם כולו, עשה מצוה אחת הכריע את כל העולם כולו לכף זכות, עשה עבירה אחת הכריע את כל העולם לכף חובה. החידוש של ר' אשר היה שאדם לא יכול להגיע לזה רק ע"י שחי עם הסכנה שלו, אדם צריך לדעת שהיצר הרע עומד לידו כל הזמן עם גרזן ורוצה להוריד לו את הראש, ועל ידי שחיים את הסכנה ככה נכנסים לעבודה וככה מחפשים את העזרה בכל דבר, אשרי אדם עוז לו בד, אבל אומר הקאצקער הרי אני לא מרגיש שהיצר הרע עומד לידי ורוצה להוריד לי את הראש, אלא סימן שהיצר הרע כבר הוריד לך את הראש.

אדם צריך לעשות חשבון הנפש לפני שמגיע לכישלונות

וגם בעבודה לא צריכים לחכות עד שהקב"ה יזכיר אותנו להגיע ולחיות אחד אתו יתברך, אלא כדי להיות ממרי דחושבנא, כשקמים כל יום בבוקר העיקר לחשוב על המילים שאומרים מלביש ערומים מתיר אסורים זוקף כפופים, וכן כשהולכים לישון אומרים בידך אפקיד רוחי, א"כ העיקר שאדם יעשה את החשבון של האפסיות שלו עוד לפני שמגיע למצב של כישלון, וכל הכישלונות מגיעים להראות לי את האימון שלי בכל דבר.

הכישלון מגיע כי הקב"ה רוצה לראות את הנאמנות שלך

מלך שרוצה לראות עד כמה כולם נאמנים אליו שולח כל מיני אנשים בלבוש אזרחי להסיט אותם נגד המלך, אם החברה חכמים הם אומרים לא יכול להיות שהמלך יושב בשקט בזמן שיש אנשים שמסתובבים שהם נגד המלוכה והוא לא עושה להם שום דבר, אלא מאי המלך רוצה לראות את הנאמנות שלך אליו, א"כ אדם צריך לדעת שכל דבר זה הקב"ה ולית אתר פנוי מיניה, א"כ לכאורה איך נכנס לכאן עכשיו כל מיני מחשבות זרות, אלא הקב"ה רוצה לראות עד כמה אנחנו נאמן אליו.

העיקר הוא לייחד הגוף עם הנשמה

וזה נקרא העדר קודם להויה כל דבר שהקב"ה רוצה להביא לך קודם הוא לוקח ממך ואז הוא בודק עד כמה אתה הולך עם הקב"ה ואז הוא מביא לך חדש ועוד יותר מעד עכשיו, והעיקר בכל דבר לא לחיות עם החיצוניות אלא עם הפנימיות. וזהו נקרא יחוד קודשא ב"ה ושכינתיה, שמייחד המעשה שהוא הגוף, עם הנשמה והחיות שהוא השם יתברך ב"ה בעצמו, ונעשה יחוד בכל העולמות.

דברים שזוי ערך מסתירים מכולם

מצוה יש ו-ה שזה הנגלה ויש י-ה שזה הנסתר, החלק הנסתר נמצא באותיות מ"צ ובא"ת ב"ש זה יוצא י-ה, מ"צ הוא גם קליפה על הי-ה שזה מכוסה שיש בתוכו חיות רק שזה נסתר. ולכן האותיות ו-ה שבמצוה הם נגלות, שהו"ו הוא תורה שבכתב, והה' הוא תורה שבע"פ. והשני אותיות הראשונים שהם אותיות י-ה, שזה חכמה ובינה. הם נסתרים בא"ת ב"ש

מ"צ, שהוא הנשמה והחיות, דהיינו הסוד, שהוא מהותו יתברך. נכון שזה נסתר אבל דברים שהם שווים מסתירים מכולם.

אדם חושב שאין יותר טוב מעונות

ר' אשר היה אומר למה הקב"ה מסתיר את עצמו בעונות, אלא שם אדם חי ומפחד שיקחו לו את זה, ואפילו שהחיות שם הוא לא יותר מהרף עין ואח"כ הוא עוד מתחרט ומסתבך שם מאוד, אבל אדם לא רוצה להודות בזה שהוא הסתבך וחי עם תענוג שם שאין לי משהו אחר בעולם, אבל ברגע שאדם חי שבכל דבר יש השגחה פרטית ויש בכל דבר חיות מאת הקב"ה, וברגע שאדם לא הולך עם התורה הוא בעצם מנתק את עצמו מהחיות של הקב"ה, ובעצם בזה הוא יורה ברגליים שלו.

אדם שחי עם הקב"ה תמיד גם בעת ניסיון יהיה אתו

ומשום הכי אדם צריך להרגיל את עצמו לחיות עם הקב"ה ובכל דבר לדעת שיש שם פנימיות ולא רק חיצונית, ואז ברגע של ניסיון יהיה לו כוח לעמוד נגד זה ולנצח, ואז מה דסני עלך לחברך מה שמפריע לך להתחבר להקב"ה ממילא לא תעביד כי זה בעצם מנתק אותך מהקב"ה, אבל זה נסתר אבל זה חיות נצחי. וזהו שכר מצוה מצוה, שמתדבק בד' הוי"ה ב"ה, ואין לך שכר גדול מזה.

דברי המדרש שאצלך אני סועד היום

השפ"א אומר שהיה מלך שאמר לאוהביו שאצלך אני סועד היום, והלך והכין את ביתו לקראת בואו של המלך, והכין את הכל בכלי הדיוטות. וכשהמלך הגיע ראה שיש לו כלים של זהב ומיד החביא את הכלים שלו. מיד אמר המלך לא באתי לכלים שלך באתי לך מיוחד ואני רוצה להשתמש עם הכלים שלך ואני מחביא את הכלים שלי.

הקב"ה רוצה את האדם כמו שהוא

וההסבר הוא שאדם לפעמים הולך עם חיצוניות בכל דבר, ופתאום כשהקב"ה מתגלה אליו בצורה אורגנית הוא נאבד לגמרי ולא יודע מה לעשות עם עצמו, מיד אומר הקב"ה אני רוצה אותך ככה ממעמקים קראתיך ד' אני רוצה אותך ככה, אני רוצה להגיע לאדם פשוט שבפשוט, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד בו, אני בחרתי אותך ואני שמתני אותך שם ואני רוצה שתהיה שם חזק ולא להישבר שם כלל.

חסבל קשה אבל כדאי

אדם צריך כל הזמן להשאיר את הקשר פתוח ולא משנה באיזה מצב אדם נמצא, הכאב והיסורים שיש לאדם אף אחד לא יכול לברוח מזה, רק השאלה כמה אתה צריך לקבל מזה, וכמה עגמת נפש יהיה לך, יש לחיות שזה תפקיד מהקב"ה אם תחפשנה כמטמונים ככסף וכזהב אדם שמחפש כסף וזהב אפילו שזה קשה מאוד אבל הוא מחכה ליעד שלו להתעשר בסוף, זה קשה אבל כדאי, אבל יש מצב לראות את זה בצורה של סבל ובצורה שרוצים להציק לו, ר' אשר היה אומר אם זה בידיים של קדושה או בסטרא אחרא זה תלוי בבחירה שלך, או שאתה מושך את זה כלפי מטה או שאתה מושך את זה כלפי מעלה.

לפני כל לידה יש יסורים רק צריכים להתפלל שיהיה לידה קלה

נכון שזה סבל אבל אח"כ מגיע לידה, לפני כל לידה יש יסורים רק צריכים להתפלל שזה יהיה לידה קלה, שנוכל לגלות את הקב"ה ולדעת שזה הוא, ולשמוע בכל דבר שזה לא מציאות אלא סיבה, ואז אדם פתוח לקבל את החדש ולא מתנגד לסבל הגדול שיש לו כל הזמן, וזה שכר מצוה ברגע שאדם נותן את קשר בורא אז אין לך שכר מצוה גדול מזה, שאתה מקושר כל הזמן להקב"ה.

אפילו שזה חולך הפוך גם שם הקב"ה נמצא

והנה אמרו רבותינו ז"ל על פסוק, חצבה עמודיה שבעה, שנחלקה התורה לז' חלקים. כי הפסוק ויהי בנסוע מחלק הספר לג' ספרים. יש בראשית שמות ויקרא ודברים שהם ארבעה, במדבר מחלוק לשלושה, הפסוק ויהי בנסוע יש לו נוי"ן הפוכה לפני זה ואחרי זה, דהיינו עד אז זה חלק ראשון והפסוק ויהי בנסוע זה חלק השני ואחרי זה חלק השלישי. המהרש"ם אומר מהו הכוונה בזה, אלא רש"י אומר להפסיק בין פורעניות לפורעניות, א"כ כשהכהן היה מדליק הנרות היה חמשה נרות ושתי נרות, חמשה הולך על חמשה חומשי תורה, והשתיים הולכים על זמנים שהולך הפוך על הפוך שגם אז צריכים ללכת עם הקב"ה ולא רק כשהולך לך חלק בכל דבר.

אדם שחושב על הקב"ה מעלה את עצמו

וידוע, שהמצות נקראים נר, ואנחנו צריכים לדעת שמאחורי זה יש משהו שמחיה אותו, כמאמר הכתוב כי נר מצוה ותורה אור. וזהו בהעלותך את הנרות, רצה לומר, כשתרצה להעלות עצמך עם הנרות, דהיינו המצות, דהיינו ברגע שאדם חושב בעת עשיית המצוה שבעצם אני גשמי והמצוה גשמי ואני עושה אותו באמונה ואז אני מחבר את עצמי לפנימיות של המצוה ואז זה מעלה גם אותי עוד יותר. דהיינו בכל דרכיך דעהו כל פעם שאדם עושה פעולה טובה חוץ מזה שזה מפרק את החיצוני ומגלה את הפנימי זה מעלה גם אותי ומפרק את החומרי שלי.

הסבל בא כדי לבנות את האדם ולא לשבור אותו

א"כ כל כישלון יש שם שתי מטרות, דבר ראשון אין אדם עומד על דבר הלכה א"כ נכשל בה, וכמו אדם אם פעם אחד הוא יכניס בשבת בבוקר את הקפה קודם ועליו הסוכר ומישהו יצעק עליו שבת מאז הוא יזכור את הלכה הזאת לתמיד, דהיינו כל הכישלונות באים ללמד את האדם את האפסיות שלו, אבל העיקר לדעת שהסבל שאדם עובר בא כדי לבנות אותו, וטוב לי כי עניתי למען אלמד חוקיך, אדם לעמל יולד, עמלים בתורה לא נקרא רק ללמוד אלא להגיע ולהתחבר לפנימיות בתורה.

רק יהודי יש לו כוח לראות בכל דבר את הקב"ה

והעיקר לדעת שבכל דבר יש אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. דהיינו, ז' חלקי התורה, שהם כל המצות, ולא רק התורה מחולק אלא גם המידות מחולק לז' מידות. יאירו אל מול פני המנורה, שהוא הפנימיות והחיות. וברגע שאדם חי בפנימיות בכל דבר אז הוא מייחד הגוף עם הנשמה, דהיינו, שתייחד הגוף, שהוא הנגלה, עם הנשמה והחיות. ולזה שלחו אותך לעולם הזה, ואין מלאך או שרף שיכול לעשות את הפעולה הזאת, גוי לא יכול

לעשות אותו ורק יהודי יכול לעשות אותו. וזהו יחוד קודשא ב"ה ושכינתיה, ואז נעשה שעשועים בכל העולמות, ונעשה יחוד לא רק אצלו אלא בכל העולמות כנ"ל. ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים.

אדם צריך לדעת שחוא בעצם שלא לשמה

זה שנקרא לשמה. לעולם ילמד אדם שלא לשמה אלא מתוך שלא לשמה בא לשמה. ר' אשר היה אומר אדם צריך לדעת שמצד עצמו הוא שלא לשמה והתכלית הוא להגיע ללשמה, ולהגיע לזה הוא רק ע"י שאדם חי שבעצם הוא שלא לשמה ואם הוא כן לשמה זה הקב"ה והוא חייב עזר אלוקי להגיע להקב"ה, וברגע שאדם חי ככה זה נקרא לשמה, אבל אי אפשר להגיע ללשמה כל זמן שאתה לא חי שבעצם יש כאן שלא לשמה שזה אתה בעצמך, כי אי אפשר לראות את הלשמה רק את השלא לשמה, מבשרי אחזה אלוקי אדם צריך לקחת את התורה למען לא נבוש ולא נכלם ולא נכשל לעולם וועד ואז לוקחים את השלא לשמה כדי להגיע ללשמה. וכמו שאמרנו שר בלי אור לא דולק כלל, נכון שהנר נהיה שחור אבל זה הבסיס להגיע לזה.

אדם צריך לדעת שחוא רק נשפע ולא משפיע

כמאמר רבותינו ז"ל טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו, אדם תמיד מעדיף לשבת עם עוד מישהו מלשבת לבד, דהנה ידוע, שהנוקבא מקבלת מהדכר. הנוקבא זה החיצוניות שיש והוא חי מהדכר שזה החלק הפנימי, ונוקבא הוא בחינת דלי"ת, דלית ליה מגרמה כלום, רק מה שמשפיע לה הזכר. דהיינו כל אחד צריך לדעת שהוא לא שום מציאות בעולם אלא רק נשפע בלבד, הנשמה הוא המשפיע לנשפע שזה הגוף, והנשמה בעצמו הוא חלק אלוקי ממעל וגם שם יש משפיע ונשפע, יש עלול ועילה שזה החלק הרוחני סיבה ומסובב הם חלק הגשמי שבדבר.

מה שמקבלים מהנשמה הוא עם אמונה

והנה, המעשה של המצוה, שהיא הגוף, הוא בחינת נוקבא, דלית ליה מגרמה כלום, רק מה שמקבלת מזכר, אדם בלי נשמה הוא מת לגמרי, ומה שאדם מקבל מהנשמה שהוא מהנשמה והחיות, שהוא הסוד והנסתר. ובעצם לא רואים את זה וזה רק אמונה. וזהו טב למיתב טן דו. דהיינו, כשמייחד הגוף שהוא הנוקבא, בחינת דלי"ת כנ"ל, עם הנשמה והחיות שהוא הדכר, בחינת ו'. מלמיתב ארמלו, היינו, כשעושה בלא כוונה, הוא כגוף בלא נשמה. הוי כאלמנה, שאין הנוקבא מקבלת מהדכר.

העיקר כוונה אפילו קלושה וכל דחי

לכאורה מאי קמ"ל, והרי ברור שמצוה עם כוונה יותר טובה ממצוה בלי כוונה. ומה בכלל נוסף ע"י הדרוש במאמר טב למיתב. אלא לכאורה יש כאן ענין נפלא ונורא, כמו ע"ד הפשט טב למיתב אומר שאיתתא בכל דהו ניחא לה, לא משנה גודל מעלת וחשיבות האשה, חשוב לה יותר שיהיה בעל כל דהו. עד"ז במצוה, טוב יותר עם כוונה אפילו קלושה וכל דחי, מאשר במקום זה להשקיע בהשבת המעשה עצמו.

אין מאה אחוז בעולם

וכמו שאמר הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע שאם יהודי נמצא בשוק ונוזכר שעכשיו תפילת מנחה ולא נוטל ידיים לתפילה אלא רק משפשף ידיים ומתפלל ג"כ חשוב מאוד לפני הקב"ה. הבעיה שלנו שאנחנו מחפשים מאה אחוז, וכמה אחוז ממאה אחוז הוא מאה אחוז אולי אחוז אחד, ותשעים ותשע הוא גם לא מאה אחוז.

העיקר להחזיק את הקשר ולא להרפות

העיקר לשבת עם שניים מלשבת לבד, הרבי מדבר כאן מדביקות ודברים נשגבים, אבל החידוש כאן הוא לא משנה איזה חיבור אפילו קצת ג"כ חשוב לפני הקב"ה, אפילו שבאים רק לראש השנה ויום כיפור ובאים רק להגיד גיט שבת ג"כ טוב, העיקר להחזיק את הקשר ולא לנתק אותו כלל, קשר אפילו קטן ביותר חשוב מאוד לאדם.

אנשים חושבים שהעולם עומד עליהם

וזהו לשמה. לשם הנוקבא. לדעת שאתה לא יותר מנקבה, ואתה לית ליה מגרמיה כלום, ואתה לא יותר מכלי ריק, והעיקר לייחד הגוף והנשמה כנ"ל, שהוא יחוד קודשא ב"ה ושכינתיה, ונעשה יחוד בכל העולמות כנ"ל. לשמה לא נקרא שצריכים לחשוב מחשבה משהו קדוש, אלא לשמה נקרא שאתה צריך לדעת שאתה לא יותר מנקבה, ואתה כ"כ חלוש כמו גוף בלי נשמה כלל, בהתחלה אדם לומד לשמה כאילו שהעולם עומד על הזכותים שלך, וזה באמת נקרא שלא לשמה, ולשמה נקרא שאתה חי שאתה לא יותר ממקבל ואז אדם מחפש בתורה לקבל השפעות משם.

לא לחפש תוצאות אלא את הקשר להקב"ה

היוצא לנו שעל האדם ללמוד התורה ולקיים המצוות מתוך דביקות להשי"ת. ודלא כפי המכוון הפשוט, לשלילת הפניות ודומיהן, כי זה יהיה ממילא כי ושם יתפרדו כל פועלי און, אלא אדם צריך לרכז את כך המחשבות שלו לראות את האפסיות שלו ואז ממילא הקב"ה מחיה אותו ואז מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך, ואז יתפרדו מאליהם כל פועלי און. אדם צריך לדעת על ידי שהוא חי עם הסכנה שלו ועם החסר אונים שלו ולדעת שבעצם הוא עלול לקלקל ואין לך מוח כלל, ואז בהתחלה אדם באמת לומד לשם פניות ולעבודת השם וכל מה שמבטיחים לך, אבל העיקר לא לחפש את התוצאות אלא את הקשר להקב"ה. ואז כלום חסר מבית המלך.

יצא לאור קובץ שיחות קודש ג' חלקים
המכיל בתוכו כ'1200 עמודים מלאים
וגדושים בעבודה ובאמונה.

שיעורים שנאמרו במשך השנה האחרונה
בספר הק' 'שפת אמת' בשיעור שנמסר מדי
בוקר בשעה 9.00

ניתן להשיג אצל הרב יצחק טווערסקי שליט"א

טל': 0527673016